

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... *รัก*

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... *รัก*

ทดลองอ่าน

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... *รัก*

ทดลองอ่าน

ต๋อนรัก

ณามิวอาหิ

ต้อนรับ
ณามิวฮาห์

"นั่นไง สงสัยแต่ไม่ถามอีกแล้ว" ตาณเอียงหน้ามามองสบตาตางค์

คำพูดตักคอกของเขาทำให้เธอรู้สึกเค็้อๆ

แต่ก็ยังไม่ปริปากถามอยู่ดี

"สงสัย อึดอัดใจกับคำพูด...ท่าทางของผมไม่ใช่เหรอ

ทำไมไม่ถามว่าเพราะอะไร" ตาณต้อนหญิงสาวที่เอาแต่นิ่งเงียบ

อาการเขินปากน้อยๆ ของเธอทำให้อดไม่ได้ที่จะยิ้ม

"ทำไมล่ะคะ"

"ก็เพราะผมไม่ชอบให้ใครมายุ่งกับผู้หญิงที่เป็นปัจจุบันและอนาคตของผมนะสิ

คุณนั่นแหละตางค์ ผมไม่ชอบให้ผู้ชายคนไหนมาจุ่นวายใกล้ๆ คุณ"

"คุณตาณ..."

คำนำ

แม้วันเวลาที่เราร่วมเดินทางมาจากจุดเริ่มต้นของแจ่มใสด้วยหนังสือแนว 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' จะผ่านไปนานเท่าไร หากสิ่งที่ยังชัดเจนอยู่ในใจ คือความทรงจำและความสุขจากเรื่องราวที่เราได้ร่วมแบ่งปันกับนักอ่านเสมอมา ชื่อของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ยังคงถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยในหมู่นักอ่านอยู่เรื่อยๆ ซึ่งสำหรับนักเขียนและคนทำหนังสืออย่างพวกเราแล้ว นับเป็นเรื่องน่ายินดีและภูมิใจอย่างยิ่ง เมื่อหนังสือที่พวกเราทำด้วยความตั้งใจกลายเป็นความรู้สึกดีที่ประทับแน่นอยู่ในหัวใจของนักอ่านเช่นนี้

การกลับมาอีกครั้งของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ก็เพื่อขอบคุณนักอ่านที่อยู่ร่วมกับเราในการเดินทางอันแสนยาวนาน และเพื่อมอบความสุข สดใส ละมุนละไมของความรักให้กับนักอ่านรุ่นใหม่ๆ ได้รู้จัก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือของเราจะทำให้นักอ่านทุกท่านมีช่วงเวลาอบอุ่นและสามารถยิ้มได้ด้วยหัวใจที่เต็มเต็มด้วยความหวานล้ำไปด้วยกันค่ะ

สำหรับเรื่อง 'ต่อนรัก' นั้นเป็นผลงานของ 'ฉามิวาฮา' ที่อยู่ในความทรงจำของนักอ่านหลายๆ ท่าน ด้วยเรื่องราวน่ารักๆ ของชายหนุ่มผู้แสนเอาแต่ใจ เมื่อลองได้เลือกให้ใคร หรืออะไรเป็น 'ของตาณ' แล้วเขาก็จะรักแสนรัก ทำเอานักอ่านหลายๆ ท่านอมยิ้มไปกับความน่ารักจนอยากจะลองเป็น 'ลตางค์' สาวน้อยผู้ที่ชายคนนี้หวงแหนนักหนาตูลงเข้าสักวัน แต่ในความหวานละมุนละไมนี้ ความรักของทั้งคู่ก็มีอุปสรรคไม่น้อยค่ะ เมื่อลตางค์ดันมีความเกี่ยวข้องกับคนที่ตาณไม่ชอบเอาเสียเลย... แล้วคุณตาณของสาวๆ นักอ่านของเราจะทำอย่างไร ขอเชิญทุกท่านพลิกหน้าถัดไปเพื่อร่วมเอาใจช่วยเขากันเลยละค่ะ

ประวัตินักเขียน

ฉามิวอาห์

ฉามิวอาห์...นักร่างฝันชาวเหนือ เกิด เติบโตและใช้ชีวิตที่เชียงใหม่ จบการศึกษาในด้านที่ไม่เกี่ยวกับวรรณกรรมและวรรณศิลป์ อาศัยใจรักในการอ่านและความหลงใหลในโลกของตัวอักษรหนุนใจให้ลงมือเขียน โดยมีผลงานแรกคือ 'ทะเลดาวในใจ' ตีพิมพ์ในชุดพิเศษ 'ความรู้สึกลึกลับ... ที่เรียกว่ารัก' โดยสำนักพิมพ์แจ่มใสในปี พ.ศ. 2549

นอกจากนิยายแนวความรักในปัจจุบันแล้ว ยังชอบเขียนงานแนวแฟนตาซี ผลงานแรกคือ 'เรอา กาลเวลา มนตราแห่งรัก' และที่เรียด้อยอนุยุค ผลงานแรกคือ 'ลานแก้ว...มนตรา'

ในการทำงานเขียน ความสุขที่สุดคือการได้มีโอกาสร้อยเรียงและนำความฝัน...จินตนาการออกไปทักทายหัวใจผู้คน ซึ่งหวังเสมอว่าจะได้สร้างรอยยิ้มที่บนแก้มและแต้มอยู่บนหัวใจผู้อ่านเป็นรางวัล

ขอบคุณทุกหัวใจที่เปิดโอกาสให้ความฝันของฉามิวอาห์ ขอขอบคุณสำนักพิมพ์แจ่มใสในการได้ก้าวเข้ามาบนเส้นทางวรรณกรรมนี้เต็มตัว ขอขอบคุณทุกกำลังใจจากครอบครัว...คนรอบข้าง และขอบคุณทุกมิตรภาพที่มอบให้กัน หากมีโอกาสหรืออยากทักทายกัน ขอเชิญได้ที่โอเอซิสแห่งความฝัน www.jhaamuah.com นะคะ ยินดีต้อนรับทุกหัวใจค่ะ ^^

แนะนำตัวละคร

- ตาณ ผู้บริหารหนุ่มที่เชื่อมั่นในตัวเอง ภายนอกเป็นคนอารมณ์ดี เข้ากับคนอื่นง่าย ลึกๆ แล้วเป็นคนรักความเป็นส่วนตัว สิ่งไหนที่ถือว่าเป็น 'ของตาณ' จะหวงแหนไม่ยอมให้ใครได้แตะต้อง โดยเฉพาะแม่
- ลตางค์ หญิงสาวที่เพิ่งเริ่มทำงาน นอกเวลาเป็นนักเขียนนิยาย เป็นคนมองโลกด้วยความเข้าใจ ค่อนข้างยอมคน ความเป็นลูกนอกสมรส ทำให้ไม่สนิทกับพ่อหรือแม่ตัวเอง
- บุหลัน แม่ของตาณ นักแสดงอาวุโสที่มีชื่อเสียงในวงการ และเป็นนักเขียนเจ้าของนามปากกาแหวบุหลันซึ่งลตางค์ชื่นชม หลังสามีเสียชีวิตก็ครองตัวเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว ไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้ชายคนไหนเพื่อลูกชาย
- พิรพัฒน์ พ่อของลตางค์ อดีตนักแสดงที่ผันตัวมาทำงานเบื้องหลังในวงการบันเทิง ไม่เคยเปิดเผยภูมิหลังโดยเฉพาะเรื่องลูกสาว มาติดพันบุหลันซึ่งทำให้ตาณไม่พอใจ
- ปรกรณ์ ลูกผู้พี่ของตาณ รู้จักและเข้าใจตาณเป็นอย่างดี
- เพียงขวัญ ภรรยาปรกรณ์ เป็นคนใจดี มีน้ำใจ อดีตเคยเป็นเลขาฯ ของตาณ
- มีนา เพื่อนสนิทของลตางค์ เป็นคนรักเพื่อน ถือว่าหน้าที่ปกป้องเพื่อนหัวอ่อนอย่างลตางค์เป็นของตน
- ปานทิพย์ หัวหน้างานคนแรกของลตางค์ เป็นหญิงสาวทันสมัย ทะเยอทะยาน ทำทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองได้ไปยังจุดหมายที่ต้องการโดยไม่สนวิธี

•
บทที่
1

ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ที่เนืองแน่นไปด้วยผู้คนทำให้ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งต้องอาศัยความระมัดระวังอยู่เสมอเล็กน้อยในการเคลื่อนตัวไปข้างหน้า สายตามองสูงเหนือระดับศีรษะ หาป้ายชื่อสำนักพิมพ์ที่เป็นจุดหมายปลายทางอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่ใบหน้าคมสันจะระบายยิ้มน้อยๆ

...อยู่นั่นเอง...

ชายหนุ่มขยับตัวไว้อยากไปให้ถึงที่หมายเร็วขึ้น ทั้งที่คิดว่าระวังดีแล้ว ก็ยังพลาดชนหญิงสาวตัวเล็กคนหนึ่งเข้าจนได้พอดี

"ขอโทษครับ"

ไวกว่าความคิด มือของเขาโอบตัวตรอบเอวเธอเอาไว้เหมือนเป็นสัญลักษณ์มากกว่าตั้งใจ

'เป็นผู้ชายต้องดูแลปกป้องผู้หญิงนะลูก' คำสอนของแม่ตั้งแต่เล็กจนโตละมั้งที่ทำให้เขาเป็นแบบนี้

"ขอโทษค่ะ" เสียงของหญิงสาวพิมพ์คำตอบกลับมาทั้งที่เป็นฝ่ายถูกชนพอดีตัวได้ก็รีบเบี่ยงตัวออกจากการประคองของเขาเพื่อหลุดตัวลงไปหยิบถุงหนังสือที่ตกลงพื้นขึ้นมาอย่างหวงแหนก่อนที่มันจะกลายเป็นที่รองเท้า

ของใครเข้า โดยไม่สนใจหันมามองชายหนุ่มผู้มีน้ำใจเลยสักนิด

อาการประคองเป็นห่วงหนังสือของเธอทำให้สายตาของเข่าอ่อนแสง โดยไม่รู้ตัว กระทั่งเปลือโล่สายตาพิศมองใบหน้าเรียวมนล่อมกรอบด้วย ผมยาวตรงประป่า ประกายตาโล่งใจของเธอเมื่อไม่พบความเสียหายเกิดขึ้น กับหนังสือในมือทำให้อดชอบใจไม่ได้

คนรักหนังสือ...แถมยังเป็นหนังสือที่เขาเองก็รักมากเสียด้วย "ไม่ว่า มันจะมีกี่ก๊อบปี หรืออยู่ในความครอบครองของใครก็ตาม

"ไม่เป็นไรใช่ไหมครับ"

"ไม่เป็นไรค่ะ ขอขอบคุณนะคะ" หญิงสาวตอบพร้อมกับยิ้มน้อยๆ ให้ที่มุมปาก ค้อมศีรษะส่งมาก่อนจะก้าวจากไปด้วยท่าทางเร่งรีบ พากลิ่น ลาวเนเตอร์หอมอ่อนที่แตะปลายจมูกเขาจากไปพร้อมกัน

ชายหนุ่มทอดสายตามองตาม เห็นเธอชะงักชนหญิงวัยกลางคน ห้างออกไปอีกครั้งก็อดไม่ได้ที่จะนึกห่วง จึงมองอาการขอโทษขอโพยของเธอ อยู่อย่างนั้น กระทั่งร่างเล็กบางหายลับตาจึงขยับตัวบ้าง รอยยิ้มบางๆ ยังติดที่มุมปาก สองขาก้าวไวหลบหลีกผู้คนที่เบียดเสียด

"ตาณ!" เสียงและมือของชายวัยกลางคนเรียกจากบุธสำนักพิมพ์ชื่อดัง ทำให้เขาเร่งฝีเท้าก้าวเข้าไปหา สองมือยกให้หัวทำความเคารพนำไปก่อน

"มาจริงๆ นั่นแหละ"

"มาสิ ของฟรีต้องรีบหน่อย จะมัวใจเย็นไปทำไม ไหนล่ะที่ก้อง หนังสือล่ะ" ชายหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดี มุมปากยกยิ้ม คราวนี้ ไม่ใช่สำหรับคู่สนทนา แต่เมื่อแผ่ไปยังสาว ๆ ที่อยู่เ็นเครื่องแบบสำนักพิมพ์ ภายในบุธอีกด้วย

"พอๆ อย่างมาทำหวานเสน่ห์แถวนี้ นี่หนังสือ ได้แล้วก็ไปเสียที" ก้องภพตักคอแล้วออกปากไล่

ตาณหัวเราะ มือล้วงกระเป๋าหยิบธนบัตรมาส่งให้ก่อนจะรับถุงหนังสือ

หลายเล่มแต่เรื่องเดียวกันมาถือไว้ แม้จะออกปากว่ามารับของฟรี แต่เขาซื้อหนังสือเพิ่มอีกจำนวนหนึ่งด้วยทุกครั้ง ถือเป็นการอุดหนุนคนเขียนเอาฤกษ์เอาชัยมาตลอด

"แค่นี้ทำหวังไปได้ ตามนั้นก็แค่ให้กำลังใจน้องๆ ที่ต้องทำงานตรากตรำกับเจ้านายวัยทองเท่านั้นเอง ยังไม่ได้ขอเบอร์ใครสักหน่อย"

"อย่าขอละ กลัว"

คำตอบที่ได้รับทำให้ชายหนุ่มอดเลิควิวถามทวนไม่ได้

"กลัว? กลัวอะไร"

"กลัวเราจะเอาเบอร์ของเขาไปแล้วไปเลย ไร้อย่ามั่วเจ้าเสน่ห์ที่หวานๆ ไปนะ ไม่เคยเห็นเลือกจริงจังสักที เสียตายของ"

"เสียตายเสน่ห์ตามเธอพี่ก้อง"

"เสียตายเวลาของสาวๆ ที่มานั่งรอตามนั้นแหละ ไปไป ได้หนังสือแล้วก็กลับไปได้แล้ว" ก้องภพไล่เอาง่ายๆ

"โล่นั่นละ" คำถามและแวตาคือเป็นประกายที่ได้เห็นทำให้ก้องภพเริ่มลังเลพอได้เห็นอาการตบมือเบาๆ บนกระเป๋าสะพายข้างกายก็นึกรู้

ไอ้ตัวดีมีไม่ได้

"ป่าฝากอะไรมาให้ เอาออกมาเลย ห้ามอมนะเว้ย!"

"เปลี่ยนใจไม่โล่นตามแล้วเธอ งั้นขอกาแฟเย็นสักแก้วสิ อี๊หิวอากาศข้างนอกร้อนจริงๆ กระเป๋าตามเป็นอะไรไม่รู้ อยู่ดีๆ ก็เหนียวหนืดๆ เปื่อยากชะมัด สงสัยจะร้อนเหมือนเจ้าของ"

ท่าทางทะเล้นของตามทำให้ก้องภพอดไม่ได้ที่จะส่ายหน้าเบาๆ พลงหันรีหันขวาง ตั้งใจจะเรียกหาเครื่องดื่มที่อีกฝ่ายต้องการมาให้ ยังไม่ทันออกปากใครคนหนึ่งก็ก้าวเข้ามาเสียดก่อนพร้อมแก้วกาแฟเย็นจากร้านดัง

"พี่จัดสวัสดิ์ครับ เจอกันที่ที่ยังสวยใจดีเหมือนเดิมเลยนะครับ"

ตามวางถุงหนังสือ ยกมือไหว้ก่อนรับเครื่องดื่มมาตูดจนชื่นใจ พลง

ส่งสายตาดาวนเป็นประกายไปให้

"นี่พี่สาวฉัน เดี่ยวเถอะเจ้าตาณ เว้นสักคนได้ไหมเนี่ย" ก้องภพ
แก้มงวอย พลงยื่นมือมารั้งพี่สาวให้ห่างเจ้าน้องชายร่วมโลก แต่ก็กลายเป็น
ตัวเองโดนตีมือตังเพียะ

"ให้มันน้อยๆ หน่อย!" เจ้าของมือบางเอ็ดเข้าให้

"หนังสือใหม่ของแววบุหลันมาหรือยังคะ" เสียงลูกค้านำบุธดึง
ความสนใจของตาณให้หันไปมอง รอยยิ้มดีใจที่ได้เห็นเมื่อหญิงสาวผู้นั้น
ได้รับหนังสือนิยายเล่มใหม่ล่าสุดของแววบุหลันไปถือไว้ในมือทำให้เขา
อดไม่ได้ที่จะยิ้มตามไปด้วย

"ไม่เชิญมาแจกเลยเซ็นที่บุธหรือคะ อยากรพบสักครั้ง" เสียงครวญ
ต่อมาได้รับคำขอโทษจากพนักงานขายอย่างอ่อนน้อม

'แววบุหลัน'... แม้จะเป็นนักเขียนชื่อดังในบรรณพิภพ แต่แทบจะ
ไม่เคยมีใครได้พบตัวจริงเลย

"คุณป้าเป็นยังไงบ้างตาณ สบายดีหรือเปล่า" เสียงของจิราภา
ร้องให้ชายหนุ่มที่กำลังดูคาแฟอมยิ้มฟังคนซื้อและคนขายพูดคุยกันให้
หันกลับมาหา

"สบายดีครับ เพิ่งกลับมาจากสุโขทัย แม่ฝากของมาให้พี่จี๊ดด้วย
ส่วนถุ่นี่ของน้องๆ ที่มาช่วยงาน"

ตาณลดแก้วกาแฟวางบนโต๊ะข้างตัว เปิดกระเป๋าหยิบของที่มารดา
ฝากมาส่งให้กับจิราภา พี่สาวคนเดียวของก้องภพ ซึ่งจะว่าไปก็คือบอสใหญ่
ของสำนักพิมพ์แห่งนี้

"ขอบใจนะจ๊ะที่อุตส่าห์เอามาให้ด้วยตัวเอง คุณป้าด้วย...ฝากเรียนว่า
แล้วพี่จะตามไปกราบขอบคุณที่บ้านนะ"

"ครับ"

"แล้วของฉันล่ะ" ก้องภพแบมือรอ

ตามยื่นของตัวเองที่ตัวเองแก้มเก็บไว้หลังสุดไปให้อย่างอ้อยอิ่ง

"ตามให้ถึงมือแล้วนะ นึกว่าไม่เอาแล้วเสียอีก"

ก้องภพเกือบแยกเขี้ยวเข้าให้ แต่ยังสามารถข่มใจรับของฝากมามองอย่างชื่นชม

...พระกริ่ง...

หน้าที่การงานของเขาอาจอยู่ในแวดวงบรรณพิภพ แต่เวลาหลังเลิกงานทั้งหมดของก้องภพจะถูกทุ่มเทให้กับวัตถุทางธรรมเหล่านี้

ตามมองอาการปลื้มอกปลื้มใจซึ่งมีต่อสิ่งที่ได้ของก้องภพแล้วหัวเราะเบาๆ พลงงขยับตัว มือหนึ่งกระชับสายสะพายกระเป๋า อีกมือหยิบถุงหนังสือท่าทางของเขาทำให้จิราภาถาม

"จะกลับแล้วหรือ เพิ่งมาเองนะ"

"ทำงานให้แม่เสร็จแล้ว ถึงตารุระของตามมังสิศรีบ ว่าจะแวะดูหนังสือเสียหน่อย ตามไปนะครับพี่จี๊ด พี่ก้อง"

ตามส่งยิ้มอีกครั้งเป็นการส่งท้ายแล้วก้าวถอยออกไปจากบุรุษง่าย ๆ โดยมีสายตาของจิราภามองส่ง

"อ้าว ตาม! รีบไปไหนล่ะ เตียวสิ"

ก้องภพรีบเงยหน้าจากของฝากที่กำลังชื่นชมไปเรียกไว้ แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว ร่างสูงปราดเปรียวที่เดินลับหายไปท่ามกลางฝูงคนทำให้ต้องส่ายหน้าเบาๆ

"มีอะไรอีกล่ะ" จิราภาอดไม่ได้ที่จะเลิกคิ้วถาม อยากรู้ว่าก้องภพจะรังตามไว้ทำไม

"ก็ยังไม่ได้ถามเลยว่าหมูนี้อาศัยบ้านหรือเปล่านั้นได้นัดไปหา อ้อ... เอาไว้โทรไปถามก็ได้มั้ง"

จิราภาส่ายหน้าให้กับอาการลังเลของน้องชาย หางตาที่มองเห็นพนักงานสาว ๆ ของตัวเองทำตาปรอยมองตามตามทำให้อดไม่ได้ที่จะ

ส่งเสียงกระแอมในลำคอ ซึ่งก็ได้ผล หลายคนยิ้มเขินก่อนจะหันกลับไปสนใจงานของตัวเอง เว้นก็แต่ญาติ เลขชาย ประจำตัวซึ่งมาช่วยขายหนังสือในงานนี้ที่ขยับกระแสะเข้ามาทำเสียงเสียดาย

"มาแป๊บบเดียวเองนะคะ เสียตายจัง"

"แต่แป๊บบเดียวก็ทำสาว ๆ แถงนี่เลิกมองลูกค้ำกับหนังสือแล้ว ไปๆ ตรงนั้นนะ ลูกค้ำจะถามอะไรหรือเปล่า ไปดูหน่อยสิ" จิราภาขยับหน้าบู้ยไปไปที่หน้าบูธ

ญาติหัวเราะเบาๆ แก้มเขินแต่ก็รีบไปทำงานตามคำสั่งโดยดี ถึงอย่างนั้นพอมีพนักงานบางคนขยับมากระซิบถามว่าชายหนุ่มท่าทางร่าเริงยิ้มง่ายเป็นใคร ก็มียิ้มตอบได้ทันทีที่ไม่มีเคอะเขิน

"ขวัญใจของที่สำนักพิมพ์"

แหม...ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าขาวคมสัน ท่าทางร่าเริงขี้เล่น จะไม่เป็นขวัญใจของคนที่ได้พบได้รู้จักได้อย่างไรกันแล้ว

"ทำงานที่สำนักพิมพ์หรือคะ ทำไมตอนปฐมนิเทศไม่เห็น" พนักงานชั่วคราวที่สำนักพิมพ์รับมาช่วยในงานสัปดาห์หนังสือโดยเฉพาะเอ่ยน้ำเสียงเสียดายพลางนึกในใจ

...ไปสมัครเป็นพนักงานประจำที่สำนักพิมพ์ดีไหม เพื่อจะได้พบอีก...

"ไม่หรอก แต่เป็นคนคุ้นเคยที่ขาดไม่ได้เลยละ" ญาติตอบแค่นั้นแล้วหันไปสนใจชายของ ปล่อยให้สาว ๆ กระซิบกระซาบกันเองอย่างตั้งใจ และยังมีเสียดายโดยไม่คิดขยายความอะไรมากไปกว่านั้นแม้แต่นิดเดียว

หนังสือเล่มใหม่เอี่ยมที่เพิ่งซื้อมาถูกพิศมองจากสายตาครั้งแล้วครั้งเล่า จนแน่ใจว่าไม่มีส่วนไหนบุบสลาย รอยยิ้มโล่งใจเผยบนสองข้างแก้ม โดยเฉพาะในยามที่เธอไล่ปลายนิ้วลงไปบนนามปากกาที่อยู่บนปกหนังสือ

'แววบุหลัน'

"นี่ยังตางค์ พอได้แล้ว" มีนาที่มองท่าทางของเพื่อนอยู่นานอดไม่ได้ที่จะเอ็ดเบาๆ เพราะรู้สึกผิดที่ผิดทางแทนเพื่อนที่มาหนึ่งสำรวจหนังสือของสำนักพิมพ์อื่นอย่างทะนุถนอมข้างเวทีกิจกรรมของอีกสำนักพิมพ์หนึ่ง ซึ่งกำลังจะมีงานเปิดตัวหนังสือชุดใหม่ และหนึ่งในนั้นคือหนังสือที่เพื่อนของเธอเขียนเสียด้วย

ใช่แล้ว...จากนี้ไปลตางค์เพื่อนของเธอคือหนึ่งในบรรดานักเขียนบนเส้นทางสายวรรณกรรมอย่างที่ฝันเอาไว้

มีนาอยู่อู้อูหรือกว่าลตางค์ซึ่งชื่นชอบแวบๆหลังหน้าหมา และคงกำลังกลัวว่าหนังสือเล่มใหม่ล่าสุดของนักเขียนคนโปรดจะเป็นรอยตั้งแต่วันแรกที่ได้มาครอบครอง แต่การแสดงท่าทางชื่นชมนักเขียนต่างสังกัดจนเกือบจะออกนอกหน้าอยู่แบบนี้ ก็นึกหวังว่าเพื่อนจะโดนผู้ใหญ่ของสำนักพิมพ์มองไม่ดีสัก

ลตางค์ยอมเก็บหนังสือลงถุงโดยตืออย่างเบามือ ก่อนจะกดปลายนิ้วคลึงหัวตาที่รู้สึกล้าหน้อยๆ หัวงจะคลายกล้ามเนื้อ

"เป็นอะไรอีกล่ะ" มีนาถาม

"เฟ่งสายตาจนล้าแล้วนะสิ มีน...เอาแว่นคืนมาเถอะน่า" ลตางค์ขอร้องเพื่อน

นิสัยรักการอ่านของลตางค์ทำให้เธอกลายเป็นคนใช้สายตาค่อนข้างหนักกระทั่งได้ของแถมมาเป็นอาการสายตาสั้นปาเข้าไปสามร้อยกว่า แต่วันนี้ใบหน้าของเธอกลับเกลี้ยงเกลาไม่มีแว่นตาเหมือนที่เคย เพราะมีนายัดไปตั้งแต่ก้าวเข้ามาในศูนย์ประชุมแห่งนี้

"ไม่ได้ จะขึ้นเวทีไม่ใช่หรอ ใส่แว่นไปได้ยังไง หมดสวยกันพอดี บอกให้หัดใส่คอนแทกเลนส์ก็ไม่ใช่" มีนาเสียงแข็ง ไม่มีทางปล่อยให้เพื่อนขึ้นไปเป็นยัยแว่นกลางเวทีแน่

"ปวดตานะมีน มองหน้าใครก็ไม่ชัด" ลตางค์บ่นอูบ วันนี้นอกจากเธอ

จะมางานสัปดาห์หนังสือตามประสาคนรักตัวอักษรแล้ว ยังมาเพื่อร่วมกิจกรรมของทางสำนักพิมพ์ในฐานะนักเขียนอีกด้วย

"ขนาดมองหน้าใครไม่ชดยงอุตสาห์แอบหนีไปซื้อหนังสือของแววบุหลันคนเดียวได้นะ" มีนาประชด นึกหมั่นไส้เพื่อนไปพร้อมกัน ทั้งที่เธอบอกแล้วว่ารอให้เสร็จงานก่อนค่อยไปซื้อหนังสือที่อยากได้ด้วยกัน แต่ลตางค์ก็ยงแอบไปซื้อเองจนได้อยู่ดี

ยัยตางค์...ถ้าไม่ใช่เรื่องหนังสือก็หัวอ่อนดีอยู่หรอก

"มีนา...ขอแวนคืนเถอะนะ แค่ต้องขึ้นเวทีก็ตื่นเต้นจะตายแล้วรู้ไหม มองโน่นมองนี่ไม่ชดเดี่ยวไปทำขายหน้าบนนั้นจะทำยังงัย"

"ไม่หรอกน่า ไม่เห็นเนียตแล้ว จะได้ตื่นเต้นน้อยลงเิงละ"

"เดี่ยวก็ได้พูดผิดๆ ถูกๆ กันพอดี" ลตางค์ปั่นอุ้กับตัวเอง เจ้าหน้าที่ฝ่ายประสานงานของสำนักพิมพ์ที่ขยับเข้ามาใกล้ทำให้มีนายื่นมือไปรวบสมบัติของเพื่อนมาถือไว้

"ได้เวลาแล้วมั้ง จะไปนั่งดูอยู่หน้าเวทีนะ" พุดจบมีนาก็ลุกไปอย่างรีบร้อนเร็ว ไม่รอฟังเพื่อนตอบรับหรือปฏิเสธ ลตางค์เลยทำได้แต่มองตามแม้จะเห็นเพียงโครงร่างที่ไม่ค่อยชัดนัก

"พิธีกรกำลังจะขึ้นเวทีแล้ว นักเขียนพร้อมนะคะ" เจ้าหน้าที่ของสำนักพิมพ์ให้สัญญาณ

ลตางค์ส่งยิ้มพลางพยักหน้าไวๆ ก่อนจะลุกเดินไปสมทบกับหญิงสาววัยเดียวกันอีกสี่คนที่เธอได้มีโอกาสรู้จักแล้วเมื่อสักครู่ในฐานะนักเขียนเหมือนกัน แต่ก็ยงไม่มีโอกาสได้คุยมากนัก คลองจักษุที่พร่ามัวทำให้เธอต้องเพ่งสายตาจนแทบกลายเป็นขมวดคิ้ว

"เป็นอะไรหรือเปล่าคะ ตาเจ็บ?"

ท่าทางประหลาดของลตางค์สะดุดตาน้ำหวาน...เจ้าหน้าที่ประสานงานที่รับหน้าที่ดูแลนักเขียนที่จะขึ้นเวทีทำกิจกรรม

"เปล่าค่ะ พอดีตางค์สายตาสั้น..." ลตางค์บอกเสียงอ่อยในตอนที่
 "อ้อ...ใส่คอนแทกแล้วเคืองหรือคะ เอาน้ำตาเทียมไหม" น้ำหวานเสนอ
 อย่างมีน้ำใจ

"ตางค์ไม่ได้ใส่คอนแทกหรอกค่ะ" ลตางค์ตอบไม่ค่อยเต็มเสียงนัก
 นึกในใจว่าน้ำหวานอาจจะกำลังประหลาดใจที่ได้เห็นคนสายตาสั้นแต่
 ไม่มีแว่นตา แถมยังไม่ใส่คอนแทกเลนส์อีก

"อ้อ...ลืมแว่นตาหรือคะ มองเห็นหรือเปล่า"

"เห็นค่ะ เพียงแต่มัวหน้อย เห็นหน้าใครไม่ค่อยชัดนักเท่านั้นเอง
 แต่รับรองว่าทำกิจกรรมบนเวทีได้แน่ๆ ค่ะ ขอขอบคุณมากนะคะคุณหวาน"
 ลตางค์หัวเราะเบาๆ พยายามให้กำลังใจตัวเองไปพร้อมกันด้วย

"สวัสดิ์ค่ะ ขอต้อนรับเพื่อนๆ นักอ่านและสื่อมวลชนทุกท่าน..."
 พิธีกรสาวบนเวทีเริ่มดำเนินรายการ ทำให้นักเขียนทั้งหมดต้องเตรียมตัว
 คนแรกที่ถูกขานชื่อซึ่งไม่ใช่ลตางค์ก้าวนำขึ้นไปก่อนพร้อมรอยยิ้ม

"ทางนี้ค่ะ บันไดสองขั้นนะคะ"

ลตางค์ยิ้มเขินเมื่อได้ยินน้ำหวานกระซิบบลางยื่นมือแตะท่อนแขน
 ชวนนำส่งไปจนถึงข้างเวทีราวกับเธอเป็นเด็กเล็กๆ ที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้
 เริ่มไม่มั่นใจแล้วว่าความคิดของเพื่อนตัวดีจะเข้าท่า แต่หูก็คอยฟังเสียง
 จากพิธีกร กระทั่งได้ยินชื่อนามปากกาของตัวเอง จึงก้าวขึ้นไปโดยมีมือ
 ของน้ำหวานส่งไปเท่าที่พอจะทำได้

เสียงปรบมือรับทำให้ลตางค์ใจสั่นแต่ก็พยายามกลบเกลื่อนความตื่นเต้น
 ด้วยรอยยิ้ม แนะนำตัวเองตามคำถามนำที่ถูกส่งมาจากพิธีกร และตอบ
 ข้อซักถามอื่นๆ อย่างตั้งใจ ทำหน้าที่ของตัวเองอย่างดีที่สุด

ถูกหนังสือในมือที่เริ่มมากขึ้นทำให้ตาฉมับหัวเราะกับตัวเองเบาๆ พลัง
 นึกซึ่งใจว่าน่าจะกลับบ้านเสียก่อนที่จะหมดทั้งเงินและแรงหัวหนังสือ

ทั้งที่ตั้งใจว่าจะซื้อให้น้อยที่สุด แต่เอาเข้าจริงพอได้เดินชมงานเขาก็อดไม่ได้ตามประสาคนรักการอ่านที่เสพตัวหนังสือเหมือนสูดอากาศหายใจ โทรศัพท์มือถือที่ตั้งขึ้นทำให้เขาต้องรีบเลื่อนมือไปแตะปุ่มรับที่สายสมอลล์ทอล์กซึ่งต่อไว้เพื่อจะได้ไม่ต้องล้วงกระเป๋าหยิบโทรศัพท์มาแนบหู

"ครับแม่" ตามตอบรับไปก่อนที่คนโทรเข้าจะได้เริ่มพูดเสียด้วยซ้ำ

"เรียบบร้อยหรือยังตาม จะกลับบ้านหรือยังลูก"

"ถ้าแม่หมายถึงเงินในกระเป๋าตามล่ะก็ หมดยี่ร้อยแล้ว ได้หนังสือมาหลายเล่มเลย กลับไปตามจะขอเบิกนะแม่"

"ไหนบอกว่าคุณอยู่ไหน ทำไมหมดยี่ร้อยได้แล้ว" เสียงแม่หัวเราะเบาๆ แ่วมาตามสาย

"นั่นสิ ตามว่าคุณอยู่แล้วเชียว ตบะแตกจนได้ เอาเป็นว่าตามมาทำงานให้แม่...แม่ก็รับเป็นเจ้าของมือให้ตามหน่อยเถอะนะ เดี่ยวตามจะรีบกลับไปเบิกเลย" ชายหนุ่มเหมาเอาตื้อๆ โมเมเสร็จสรรพให้มารดาเป็นนายทุน

"จะมาเอาที่โมงละ เย็นนี้แม่ต้องไปงานเลี้ยงนะ จะกลับมาทันหรือเปล่า แล้วหนังสือที่บอกว่าไปรับให้นะ แม่จะได้เห็นวันนี้ไหมเนี่ย"

"โห ถ้าแม่บอกมาให้ตั้งคั้นะ ตามกลับบ้านเดี๋ยวนี้เลย อีกครึ่งชั่วโมงถึงชอกระถอนลอยแก้วเย็นๆ ถ้วยหนึ่งด้วยนะแม่ แก้วร้อน"

"สั่งเชียวนะ ได้จ้ะ แม่จะคอย"

ปลายสายที่ตัดไปแล้วทำให้ตามยังมีอยู่คนเดียว ครอบครัวยุติเหวี่ยงแค่เขากับแม่สองคนทำให้ตามค่อนข้างสนิทกับท่าน สำหรับตามแล้ว แม่คือทุกอย่างในโลก ซึ่งเขารู้ว่าในสายตาและหัวใจแม่ เขาคือที่สุดของความรักเช่นกัน

"นักเขียนในดวงใจที่เป็นต้นแบบคือคุณแวนบุหลันค่ะ"

ชื่อนามปากกาที่ได้ยินจากเวทีกิจกรรมที่ตัวเองกำลังจะเดินเลียบผ่านไป หยุดสองเท้าของตาณเอาไว้ ไบหน้าคมสันเบือนไปมองเวที รอยยิ้มบางๆ ระบายบนไบหน้า

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาได้ยินว่า 'แวนบุหลัน' คือต้นแบบในดวงใจของ นักเขียนรุ่นใหม่ และสำหรับเขาแล้ว แม้ไม่คิดยึดอาชีพนักเขียน แต่ 'แวนบุหลัน' เป็นนามปากกาที่ไพเราะที่สุด ทุกครั้งที่ได้ยินการพูดถึงอย่าง ชื่นชม เขาจึงอดปลื้มใจไปด้วยไม่ได้เสมอ

ดวงตาวารีทอดมองหญิงสาวตัวเล็กบางที่กำลังตอบพิธีกรถึงความประทับใจที่เธอมีต่อ 'แวนบุหลัน' อย่างสนใจ

"ภาษาในงานเขียนของคุณแวนบุหลันกระทบหัวใจและแสดงให้เห็นถึงความรัก ไม่ว่าจะเป็นรักอย่างหนุ่มสาว รักอย่างคนในครอบครัว หรือกระทั่ง รักชาติบ้านเมือง พอได้อ่านก็จะรู้สึกเหมือนหัวใจได้รับการกล่อมเกลาลบไลยจนรู้สึกว่่านิยายไม่ใช่แค่เรื่องประโลมโลก แต่ยังปลอบประโลมหัวใจได้ด้วย ก็เลยอยากจะเป็นนักเขียนให้ได้บ้างนะคะ"

คำตอบที่เปล่งด้วยน้ำเสียงสดใสที่ได้ยินทำให้ตามนิกเสียชีวิต

...นำอ๊ดเสียงกลับบ้านไปฝากแม่...

ความรู้สึกของหญิงสาวบนเวทีที่มีต่อ 'แวนบุหลัน' ทำให้ตามนิกมอง ไบหน้าของเธออย่างจริงจัง รู้สึกคุ้นตาจนเผลอขมวดคิ้ว แต่ครู่เดียวเท่านั้น ดวงตาก็เป็นประกายเพราะจำได้

...ผู้หญิงตัวเล็กที่เขาเดินชนนี่นา...ท่าทางทั้งรักทั้งห่วงหนังสือที่ตกพื้นของเธอยังชัดเจนในความทรงจำ

เป็นนักเขียนเสียด้วย มีน้ำละ รักหนังสือนักหนา

จากที่ตั้งใจจะกลับบ้านเสียที สุดท้ายก็กลายเป็นว่าตามนิกขยับไป ยืนฟังเสาด้นใหญ่ ฟังการสัมภาษณ์นักเขียนหน้าใหม่ที่ชื่อลต่างค์ตั้งแต่ต้น จนจบไปเสียอย่างนั้นเอง

• บทที่ 2

หนังสือปกสีหวานภาพวาดสีน้ำที่อยู่บนสุดของหนังสือตั้งใหญ่ซึ่ง
ถูกรื้อออกจากถุขที่ลูกชายถือกลับมาบ้านทำให้หญิงวัยกลางคนรามือจาก
แจกันกุหลาบสีขาว เลิกคิ้วน้อยๆ มองพลางนึกประหลาดใจ โดยเฉพาะ
เมื่อไล่สายตาดูชื่อนามปากกาผู้เขียนและชื่อสำนักพิมพ์ที่แม้จะครองอันดับ
ทางการตลาดเป็นสำนักพิมพ์ขายดีลำดับต้นๆ แต่ก็ไม่ใช่นักพิมพ์ที่ท่าน
ขอให้เขาช่วยเป็นธุระแวะไปหาที่งานสัปดาห์หนังสือ

"ชื่อมาเหרותาณ"

คุณบุหลันหันไปหาพ่อตัวดีที่กำลังนั่งพับเพียบกินกระท้อนลอยแก้ว
ตรงหน้า ท่าทางสบายอารมณ์เป็นที่สุด

"เค้าไม่ยอมอมแจกฟรี ตาณก็ต้องซื้อสิแม่" คำตอบที่ได้รับทำให้
คนเป็นแม่แทบจะค้อนเข้าให้

"แน่ละสิ ไม่ใช่สำนักพิมพ์ของก้องนี่ เราจะได้ไปทำตาวหวานขอฟรีมาได้
ว่าแต่นึกยังงใจชื้อนินาย นักเขียนใหม่ด้วยหรือเปล่า แม่ไม่เคยได้ยินชื่อ...
ลตางค์"

"คนเขียนเค้าบอกว่าแรงบันดาลใจให้เริ่มเขียน...มาจากตัวหนังสือ

ของ 'แววบุหลัน' ตามเลยอยากรู้ว่าบันดาลใจแบบไหน" ชายหนุ่มตอบทั้งที่ตาจ้องมองโทรทัศน์ซึ่งกำลังฉายภาพยนตร์โฆษณาที่แสดงโดยนักแสดงหญิงที่เขารักมากที่สุด และกำลังนั่งอยู่ข้างๆ เขาตอนนี้

ดวงตาคูณบุหลันอ่อนแสง นึกเข้าใจเหตุผลของลูกชายที่ยอมควักกระเป๋าซื้อหนังสือนิยายเรื่องนี้มากขึ้น แต่ก็ยังอดไม่ได้ที่จะถามต่อ

"สวยไหม"

คำถามใหม่ของแม่ทำเอาตาฉุนหัวเราะเสียงดัง แต่ยังไม่วางมือจากจอของหวานที่กำลังเฟลิดเฟลีน

"คนในโฆษณานะเธอ สวยสิ แม่ตานี่นา" เสียงของตาฉุนดิดแวลลือเลียน

"คนเขียนหนังสือเล่มนี้ต่างหาก สวยไหม" คุณบุหลันชูหนังสือในมือทวนคำถาม

"แม่กล่าวหาตานะนั่น เห็นตาฉุนเป็นผู้ชายยังงั้น"

"ก็เพราะเห็น...รู้ว่าเป็นยังไงนะสิถึงถาม อย่างตานะ ถ้าไม่ใช่พวกเท็กซิก...สารคดี หรือหนังสือท่องเที่ยว ก็แทบจะไม่ปรายตามองขนาดหนังสือของแม่กว่าจะยอมอ่านยังต้องบังคับขากเย็น แล้วนี่ถึงขั้นยอมเสียทรัพย์ควักกระเป๋าซื้อ...จะไม่ให้แม่สงสัยได้ยังไง"

"แหม...แต่ตาฉุนก็อ่านหนังสือของ 'แววบุหลัน' ทุกเรื่องนะแม่ อ่านไปก็คิดถึงเงินไป ค่าต้นฉบับจลงลอยมา...ค่าเล่นหนังเล่นโฆษณาจลงกลายเป็นเงินทุนของตาฉุน เพียง!"

ท่าทางทะเล้นของลูกชายทำให้คุณบุหลันอดไม่ได้ที่จะตีเพียะเข้าให้ที่อ่อนแขนแข็งแรง หลายปีแล้วที่คุณบุหลันเลี้ยงดูลูกชายคนเดียวด้วยน้ำพักน้ำแรงในวงการบันเทิงควบคู่ไปกับงานเขียนในวงการวรรณกรรมสำหรับวงการหลังอาจจะพิเศษอยู่สักหน่อยตรงที่ท่านไม่เคยเปิดเผยตัวแม้จะใช้ชื่อนามปากกาใกล้เคียงกับชื่อจริงของตัวเอง แต่คุณบุหลันไม่เคย

ออกตัวเลยสักครั้งก็คือ 'แหววบุหลัน'

'ไม่ยากให้คนอ่านชื่อหนังสือเราเพราะติดภาพจากทีวี ให้เขาซื้อ เพราะชอบตัวหนังสือของเราดีกว่า'

คุณบุหลันเคยให้เหตุผลอย่างนั้นเมื่อลูกชายหรือก้องภพ ผู้รับหน้าที่เป็นบรรณาธิการดูแลงานเขียนที่ท่านจับปลัดจับผลูเข้าไปมีโอกาสทำถาม ซึ่งนั่นก็คือเหตุผลสำคัญที่ทำให้ 'แหววบุหลัน' ไม่เคยปรากฏตัวที่ไหนเลย กลายเป็นนักเขียนที่ไม่เคยมีใครได้พบเห็นตัวตน ทั้งที่ใบหน้าออกสื่อต่างๆ อยู่แทบจะทุกวัน

"นามปากกาเพราะดี แปลกด้วย จะอ่านจริงหรือเรา" คุณบุหลัน หันกลับมาถามถึงหนังสือในมือ

"อ่านลิแม่ ชื่อมาแล้วนี่ ว่าแต่หมดเนี่ยหกพัน...แม่รับปากเป็นเจ้าของให้ท่านแล้วนะ"

"จ่ายไปก่อนลิ เอาไว้มีแล้วแม่จะคืนให้" คุณบุหลันตอบหน้าตายโดยไม่ให้คำมั่นว่าจะคืนให้เมื่อไร อย่างไร ตามองบรรดาหนังสือทั้งหลายของลูกชายที่แม่จะแพงหนักหนา แต่ก็รู้ว่าตาตนจะอ่านและถนอมเป็นอย่างดี

รสนิยมนหนึ่งที่เหมือนกันไม่คิดเพี้ยนของตัวเองและลูกชายคนเดียว คนนี้เห็นจะเป็นเรื่องการอ่าน เสียเท่าไรเท่ากัน หลายครั้งที่เงินหมดกระเป๋า ก็เพราะหนังสือ แต่คุณบุหลันกลับไม่คิดว่าเป็นการเสียแต่ฝ่ายเดียว

...ความรู้...ใช้เงินซื้อหาความรู้ใส่ตัวไม่ใช่การเสียเปล่าแน่ ไม่อย่างนั้น ท่านจะมีเรื่องราวให้ถ่ายทอดและเลี้ยงลูกมาจนปานนี้ได้หรือ

"ไม่ต้องคืนตาตนก็ได้แม่ คืนแบงก์แล้วกัน สิ้นเดือนไปทวงหนี้ส่งมาแล้วตาตนจะเอามาให้"

พ่อตัวดียี่มระรีนรีบยื่นกำหนดเวลาหมับ ไม่เปิดช่องว่างให้เสียโอกาส จนคนเป็นแม่เริ่มมึนงงแล้วว่าไอ้ที่คิดว่าเป็นแม่ เป็นผู้นำครอบครัวนั้น ทุกวันนี้ยังเป็นแบบนี้หรือเปล่า

โลกข้างนอกหมุนเร็วขึ้น ลูกชายโตขึ้น ความคิดความอ่านก็เริ่มจะกลายเป็นลวงหน้าแม่ไปหลายขั้นรำไรแล้ว

"วันนี้แม่จะไปงานเลี้ยงที่ไหน เดี่ยวตามขับรถให้เอง เสร็จงานแล้วแม่ก็โทรเรียก แล้วตามจะรีบวิ่งไปรับเลย รับรองว่าแม่รอไม่นาน"

คุณบุหลันยิ้มให้ลูกชาย ในขณะที่โลกของตามหมุนไปข้างหน้า... ไวกว้าง โลกของท่านทำท่าจะหมุนกลับช้าๆ จากที่เคยได้ดูแลรับส่ง วันนี้ต้องกลายเป็นฝ่ายได้รับบ้างแล้ว

"รออยู่ที่งานก็ได้ ไม่ต้องวกรถไปมาหรอก"

คุณบุหลันไม่ชวนลูกชายเข้าไปในงานด้วยกันเพราะรู้ว่าเจ้าตัวไม่ชอบเป็นจุดสนใจจนกลายเป็นคนไม่ชอบอยู่ใกล้สื่อมวลชนสักเท่าไร แต่คำตอบที่ได้รับกลับมาก็ทำให้ต้องส่ายหน้าไม่รู้จะอย่างไร

"ไม่เอาดีกว่า ตามว่าจะแวะไปหาพี่เพชรสักหน่อย เห็นว่าวันนี้จะออ디션นักร้องใหม่ที่ผับ สาวๆ ในงานที่แม่ไปตามเห็นในที่วิบว้างๆ อยู่แล้ว ไปดูหน้าใหม่ดีกว่า"

นั่นปะไร โลกของลูกชาย...วันนี้นอกจากจะหมุนไวกว่าคนเป็นแม่แล้วยังดูเหมือนว่าจะหมุนในมุมและทิศที่แม่อย่างท่านอยากจะหยิกเหน็บเข้าให้เสียที่จริงๆ

กระต่อนลอยแก้วหมดด้วยในเวลาไม่นานนัก มารดาแยกไปแต่งตัวเตรียมไปงานเลี้ยงค่ำนี้ ทำให้ตามได้มีโอกาสนอนเอกเขนกตรงมุมโปรดริมระเบียง ที่มองออกไปจะเห็นกอหญ้าหลากสีขาวซึ่งกำลังผลิดอกอวดทั้งรูปและกลิ่นหอมกรุ่นจนฟุ้ง มีโอษฐ์ขยับรื้อหนังสือที่ชนซื้อามาเปิดอ่าน แต่แทนที่จะหยิบเที๋ยกซู่อย่างเคย กลับหยิบนิยายปกสีน้ำมาพลิกอ่านคำโปรยทั้งด้านหน้าและด้านหลัง

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น ตามเหลือบตาไปมองต้นเสียง พอเห็นว่า

เป็นโทรศัพท์ของมารดาที่ถูกวางทิ้งไว้บนโต๊ะก็เลิกสนใจ เลื่อนสายตากลับมายังตัวหนังสือที่อ่านค้างต่อ ไม่คิดจะเดินไปหยิบมามองหรือรับแทน ตั้งใจทิ้งไว้ให้กลายเป็นหมายเลขที่ไม่ได้รับเพื่อให้เจ้าของเครื่องได้เห็นเอง แม้ว่ามันจะดังต่อมาอีกพักใหญ่ แต่พอเงียบไป โทรศัพท์บ้านที่มุมห้องก็ดังขึ้นแทนที่

ถึงอย่างนั้นตาดนก็ยังเลือกที่จะไม่ขยับตัว ปล่อยให้เป็นที่ของเด็กสาวรูปร่างตัวม้วิ่งเข้ามารับสาย กระทั่งได้ยินเสียงค่ะๆ และขอให้คอยสักครู่จึงเงยหน้าไปมอง

"ใครเหรอเอ"

"คุณพัฒนาโทรหาคุณท่านค่ะ"

ร่างสูงขยับเปลี่ยนอิริยาบถจากอาการทอดตัวนอนสบายมานั่งตัวตรงทันทีเมื่อได้ยินว่าใครโทรเข้ามา พลังพยักหน้าให้เอ๋ที่บอกว่าจะไปตามมารดาของเขาเป็นเชิงอนุญาต

ทันทีที่ร่างของเอ๋กลับสายตา ตาดนก็หยุดตัวลุก เดินไปยกหูโทรศัพท์ที่ถูกวางพักไว้ให้คอยขึ้นมาทั้งที่รู้ว่าตัวเองไม่ใช่คนที่ปลายสายต้องการจะคุยด้วย

"แม่กำลังแต่งตัวเตรียมไปงานเลี้ยงเย็นนี้ครับ... น่าจะนาน คุณพัฒนา มีอะไรฝากผมไว้ก็ได้" ตาดนบอกเสียงเอื่อยเหมือนไม่มีอะไร แต่คนปลายสายถึงกับชะงัก

...ไม่นี้ว่าลูกชายคุณบุหลันจะอยู่บ้าน...

"ตาดนเหรอ เป็นไงบ้าง ไม่ได้คุยกันนานเลยนะ สบายดีใช่ไหม"

"สบายดีครับ" น้ำเสียงของตาดนฟังสุภาพผิวิสัย แต่เป็นเสียงที่เขาจะเลือกใช้กับบางคน โดยเฉพาะพี่พัฒนาที่ดูเหมือนจะได้ฟังเสียงแบบนี้ อยู่บ่อยๆ

"ลูที่ตั้งใจจะไปรับแม่ตามไปงานเลี้ยงเย็นนี้ ไหนๆ ก็ไปงานเดียวกัน ผากตามบอกคุณบุหลันหน่อยได้ไหม ลุงจะไปรับหกโมง"

"ไม่รบกวนคุณพัฒนาดีกว่าครับ วันนี้ผมว่าง... ตั้งใจจะไปส่งแม่เอง"

"นั่นก็ไม่ใช่ไร ลุงแค่เป็นห่วงนะ คำมีดีไม่อยากจะให้คุณบุหลันขับรถเอง" พีรพัฒน์ที่เตรียมใจไว้แล้วว่าจะถูกตัดรอนไม่ตั้งต้น

"อย่าให้ต้องเป็นภาระของคุณพัฒนาเลยครับ ผมดูแลแม่ได้ ถ้าคุณพัฒนาไม่มีอะไรแล้วก็แค่นั้นครับ สวัสดีครับ" เสียงผีเท้าที่จำได้ขึ้นใจ แ่ววดิดหูทำให้ตามเลือกที่จะตัดบท ก่อนจะลดหูโทรศัพท์วางลงบนเบาะ ไม่สนใจว่าคนในสายจะคิดอย่างไร

"อ้าว..."

ลูกชายที่ยืนข้างโต๊ะวางโทรศัพท์ทำให้คุณบุหลันพูดได้แค่นั้น ในขณะที่ตามทำหน้าที่ตาย เคลื่อนสีหน้าเป็นปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แถมยังทำเสียงละห้อยอ่อน

"หิวจังแม่ กระท้อนลอยแก้วไม่ค่อยอยู่ท้องเลย มีอะไรหนักท้องให้ตามกินอีกบ้างไหม"

คุณบุหลันได้แต่สายหน้าน้อยๆ อ่อนใจ พลงหันไปเรียกเด็กมาเตรียมอาหารให้คนที่อ้างว่าหิวๆ แต่ตาไม่มีแววโหยเลยสักนิด และก็ยังอดเหน็บให้ไม่ได้

"เหลือใส่ปั่นโตไว้บ้างนะเออ แล้วเย็นนี้ก็เอาขึ้นรถให้คุณตามด้วย เผื่อเขาจะนั่งดูอดีตชั้นนักร้องผ่านมือถือในรถหน้างานเลี้ยงเฝ้าแม่"

ตามหัวเราะเบาๆ ในลำคอ ก่อนจะเดินไปทิ้งตัวนอนเอกเขนก หยิบนิยายปกสีหวานมาอ่านต่อด้วยท่าทางสบายใจเหมือนเดิม แต่เมื่อไม่ได้ยินเสียงผีเท้าของแม่จากไปไหนก็อดไม่ได้ที่จะเหลือบตามอง

สีหน้าครุ่นคิดของท่านที่มองโทรศัพท์มือถือถือทำให้แวตาทองตามกลายเป็นหนึ่งลึก ก่อนจะหันกลับมาทำเป็นสนใจหนังสือในมือ แต่หูยังเงี่ยฟัง

กระทั่งได้ยินเสียงฝีเท้าของแม่ก้าวห่างออกไปโดยที่เขาไม่ได้ยินเสียงท่านต่อสายโทรศัพท์ไปหาใครทั้งนั้น

มือใหญ่ลดหนึ่งสี่ลงวางบนหน้าอก ตาตวัดมองโทรศัพท์มือถือของมารดาที่ยังถูกวางทิ้งไว้บนโต๊ะเหมือนเดิม เหมือนเจ้าของตั้งใจจะทิ้งไว้ไม่แตะต้อง เสียงถอนหายใจของท่านผ่านริมฝีปากออกมาแผ่วเบาอย่างโล่งใจ

ขอบคุณครับแม่...

•
unt
3

"อยู่ไหนตางค์ ยังมาไม่ถึงอีกหรือ" เสียงเร่ร่อนทางโทรศัพท์ทำให้
ลตางค์ที่กำลังชวยเท้าเดินไวจนเกือบกลายเป็นวิ่งหน้าเปลี่ยนสี

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนภายใต้กรอบแว่นตาสีม่วงเข้มฉายแววหวาด
เพราะกำลังนึกภาพใบหน้าของคนพูดไปพร้อมกันด้วย เธอพยายาม
เดินเลี่ยงผู้คนที่เดินประปรายอยู่ตรงหน้าด้วยจังหวะฝีเท้าที่ช้ากว่าอย่าง
รีบเร่ง แต่ดูเหมือนจะเร็วไม่ได้อย่างใจนัก

อาการกระหืดกระหอบ สองมือหอบกระเป๋าสองใบเอกรูปร่างพะรุงพะรัง และ
บนไหล่มีสายสะพายของกระเป๋าส่งสำหรับใส่คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก ทำให้
ลตางค์ที่ดูตัวเล็กอยู่แล้วเหมือนเด็กยิ่งขึ้นไปอีก

"กำลังลงรถไฟฟ้าคะคุณป่าน อีกไม่เกินสิบนาทีน่าจะถึง"

"รถไฟฟ้า! ป่านนี้แล้วเนี่ยนะ เร็วหน่อยได้ไหม นี่มันประชุมกับ
ผู้บริหารนะ ไม่ใช่นัดเด็ด"

"ขอโทษค่ะ" ลตางค์ไม่รู้จะพูดอะไรดีไปกว่านั้น แม้รู้ว่าการที่ป่านทิพย์
... หัวหน้าฝ่ายของเธอลืมเอกสารที่ต้องใช้ประชุมไว้ที่บ้านไม่ใช่ความผิดของ
ตัวเอง

ที่รู้และทำให้ร้อนใจมีแค่การประชุมที่กำลังรอเอกสารทั้งหมดนี้สำคัญมาก แต่ที่หักของปานทิพย์ที่อยู่ไกลจนเกือบจะถึงซานเมืองทำให้เธอไปกลับไวกว่านี้ไม่ได้จริงๆ

"ให้อีกแค่ห้านาที รีบวิ่งเดี๋ยวนี้เลย เร็วเข้า" กระแสหงุดหงิดในเนื้อเสียงของปานทิพย์ทำให้ลตางค์ต้องรีบรับคำ เร่งฝีเท้าไวขึ้นทั้งที่เหนื่อยเอาเรื่องอยู่แล้ว พลังนึกห่วงสถานภาพการทำงานของตัวเองในเวลานี้ที่ยังเป็นเพียงแค่นักงานทดลองงานเท่านั้น

จะผ่านทดลองงานไปได้หรือเปล่า ทำไมมันถึงได้ดูเหมือนจะยากลำบากขึ้นทุกวันแบบนี้ละ

คิ้วเหนือขอบตาซึ่งคล้ำน้อยๆ ขมวดเข้าหากัน รู้ตัวว่าวันนี้หน้าตาตัวเองคงดูไม่ค่อยดีนัก หมู่นี้เธอยุ่งหลายอย่าง ทั้งงานประจำตอนกลางวันและงานส่วนตัวที่เธอรัก หลายคืนแล้วที่ลตางค์ได้นอนเกินสามชั่วโมงไปไม่กี่มากน้อยเพราะมัวเขียนนิยาย แม้จะเพลียเพราะพักผ่อนน้อย แต่ลตางค์ก็ไม่คิดใช้เป็นข้ออ้างอืดออดเวลาที่ต้องทำงานประจำ ตรงข้ามเธอกลับยิ่งพยายามให้หนักขึ้นเพราะไม่ยอมให้ใครว่าเอาได้ว่าทำงานส่วนตัวจนพานเสียไปหมด

แม้วันนี้จะสามารถทำให้ความฝันที่อยากจะเป็นนักเขียนเกิดขึ้นได้จริงแล้ว แต่ลตางค์ก็ยังอยากทำงานประจำตามที่รำเรียนมา และหวังว่าจะประดับประดาทั้งสองงานไปพร้อมกันให้ได้จนสุดความสามารถ

ลตางค์สาวเท้าไวไปตามทางเชื่อมระหว่างสถานีรถไฟฟ้าที่ทอดยาวไปสู่ศูนย์การค้าชื่อดัง ซึ่งเป็นเส้นทางไปสู่อาคารสำนักงานของบริษัทที่เธอเพิ่งได้เข้าเป็นลูกจ้างซึ่งเช่าพื้นที่อยู่ถึงสองชั้น เอกสารในมือที่ทำท่าจะเลื่อนหลุดทำให้ลตางค์ต้องเลื่อนปลายนิ้วไปประคอง แต่ก็พลาดทำร่วงเสียงดังจนได้

"โธ้ย! ยิงรีบยิงช้า" ลตางค์ครางกับตัวเองพลางรีบก้มลงเก็บแฟ้มงาน

พอเงยหน้าขึ้นมา สายตาก็ตันสะตูดเข้ากับร่างเล็กของเด็กหญิงที่น่าจะอายุไม่ถึงห้าขวบ กำลังทำท่าละล้าละลึงเบะปากเตรียมจะร้องไห้รอมร่ออยู่ไม่ไกลนัก

เด็กหลงทางหรือเปล่า...พ่อแม่ไปไหนกัน

ผู้คนที่เดินไปมาบางตาและไม่มีทีท่าจะสนใจเด็กหญิงเลยสักนิด ทำให้ลตางค์รู้สึกไม่สบายใจจนเริ่มหันรีหันขวาง สงสารเด็กพอๆ กับที่นิกหวังเจ้านายซึ่งกำลังรอเอกสารเข้าประชุม

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยประจำศูนย์การค้าอยู่ไม่ไกลนัก ทำให้เธอนึกหวังว่าเดี๋ยวเขาคงจะเข้ามาดูแลให้ความช่วยเหลือเด็กน้อย จึงตัดใจก้าวเท้าเดินต่อเพื่อไปทำธุระของตัวเอง แต่ก็ยังอดปรายหางตามองไม่ได้ว่าเจ้าหน้าที่ที่เธอแอบฝากความหวังไว้จะเข้าไปหาเด็กหญิงแล้วหรือยัง

"อ้าว!"

ร่างของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่หายลับตรงซอกข้างร้านแห่งหนึ่งก่อนที่จะเดินมาเด็กหญิงทำให้ลตางค์ร้องออกมา คราวนี้สองเท้าของเธอหยุดนิ่ง ลังเลทันที

เสียงร้องไห้กระซิกของเด็กน้อยดังขึ้น แม้จะไม่ถึงกับร่ำงจ้า แต่ก็ดังมากพอแล้วสำหรับลตางค์ที่ตรงออกมาเบาๆ ก่อนจะหมุนตัวเดินกลับไปหาเด็กหญิงเพราะตัดใจทิ้งไม่ลงเสียแล้ว

"น้องคะ ไม่ร้องนะ มากับใครเอ่ย คุณพ่อหรือว่าคุณแม่"

ลตางค์ย่อตัวลงให้ใบหน้าเสมอกับเด็กหญิง ออการยกมือเช็ดน้ำตาป้อๆ และดวงตาคลอหน่วยด้วยหยาดน้ำแดงก่ำที่ได้เห็นมีแต่จะย้าว่าปล่อยทิ้งไว้แบบนี้ไม่ได้ แม้รู้ทั้งรู้ว่าตัวเองอาจต้องเดือดร้อนที่ไม่รีบไปให้ถึงออฟฟิศเสียทีก็เถอะ

"พี่จะพาไปหาคนช่วยตามหาคุณแม่นะ" ลตางค์บอกพลางรวบรวมเอกสารทั้งหมดไปไว้ในมือข้างหนึ่ง เพื่อให้อีกข้างว่างพอที่จะจับลูกเด็กหญิง และ

นึกปलอบตัวเองไปด้วยเสริจสรรพ

แบบเดียวหน้า แคะพาไปส่งที่ประชาสัมพันธ์ประจำศูนย์การค้าเท่านั้นเอง
ไม่นานหรอก

อารามมัวสนใจจะพาเด็กหญิงไปหาคนช่วยตามหาผู้ปกครองทำให้
ลตางค์ไม่ทันได้เห็นสายตาของชายหนุ่มคนหนึ่งที่มาองมาจากทางเชื่อม
ระหว่างอาคารศูนย์การค้าและอาคารสำนักงานอย่างสนใจ มุมปากยกยิ้ม
แววตาอ่อนแสงละมุน พอใจกับภาพที่ได้เห็น

ตามันมองเด็กหญิงตัวเล็กที่ดูเหมือนจะพลัดหลงกับผู้ปกครอง
อย่างซึ้งใจอยู่ครู่หนึ่งแล้ว กำลังจะก้าวเท้าเข้าไปหา แต่เสียงแฟ้มเอกสาร
ที่ตกลงพื้นเสียดังทำให้ชะงักเสียก่อน ความรู้สึกคุ้นตาในยามที่เธอ
เงยหน้าขึ้นมาทำให้อดไม่ได้ที่จะลองคิดว่าเคยเห็นที่ไหน กระทั่งจำได้ว่า
เธอคือนักเขียนหน้าใหม่ที่เขาเคยพบที่งานสัปดาห์หนังสือเมื่อหลายวันก่อน
แต่วันนี้แปลกตาเพราะแว่นสายตากรอบเข้ม

อาการละล้าละลังของเธอก่อนหมุนตัวกลับไปหาเด็กหญิงทำให้เขา
เลือกที่จะยืนนิ่ง คิดว่าพอจะเห็นท่าทางรีบร้อนของเธอ ไม่นึกว่าสุดท้าย
จะยอมเสียเวลาช่วยเด็ก

ลตางค์...นามปากกาของเธอตั้งขึ้นในความคิด

นิยายของเธอเขาอ่านจบภายในเวลาชั่วข้ามคืน ฝีมืออาจไม่ถึงขั้นพอจะ
ทำให้شابซึ่งจวนเก็บไปเป็นความประทับใจให้หยิบขึ้นมาอ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่า
แต่ก็มากพอที่จะทำให้เขายิ้ม และอ่านรวดเดียวถึงบรรทัดสุดท้ายได้อย่าง
สนุกสนานเพลิดเพลิน

การได้พบคนเขียนโดยบังเอิญอีกครั้งวันนี้ ได้เห็นน้ำใจของเธอที่มี
ให้เด็กน้อยแปลกหน้า ทำให้ตามคิดว่าไม่เสียที่ที่อุดหนุนนิยายของเธอ
และจากนี้ไป...ถ้าเธอจะเดินต่อไปบนเส้นทางสายวรรณกรรม เขาก็คงจะต้อง
เสียทรัพย์อุดหนุนนิยายที่คนเขียนไม่ใช่แววบุหลันเป็นประจำเสียแล้ว

กาแพ้อ่อนหอมกรุ่นที่ถูกวางลงบนโต๊ะใกล้มือทำให้ตามคนที่กำลังนั่งมองหน้าจอคอมพิวเตอร์เงยหน้าไปมองพร้อมรอยยิ้ม

"ดีใจจังที่เข้าออฟฟิศวันนี้ เลยได้มีโอกาสตีมกาแฟฝีมือพี่ขวัญขอบคุณครับ ไปเที่ยวเป็นไงมั่ง ตามคิดถึงทุกวันเลยนะ"

"เอาคำหวานมากำหนดอีกแล้วนะคะ นี่คะของฝาก กำลังคิดอยู่เชื่อว่าเย็นนี้จะชวนคุณเบ๊ไปหาที่บ้าน โชคดี...คุณตามเข้าออฟฟิศ"

ถัดจากกาแฟ ถูกระดาษสีน้ำตาลก็ถูกวางลงตรงหน้า ตามเลิกคิ้วน้อยๆ แต่ใบหน้ายังแถมยิ้มละไม

"อะไรครับเนี่ย จริงๆ แล้วแค่พี่ขวัญกลับมาทำงานเสียทีก็เป็นของฝากอย่างดีของท่านแล้วนะ" ปากพูดอย่างนั้น แต่มือก็ขยับถุงมาเปิดดูของข้างในตาเป็นประกาย

"นี่ถ้าไม่มีคุณเบ๊นะ พี่ต้องหลงคุณตามเข้าสักวัน เสียดี้ดคะ ยืนยันว่าไปอัมพวาจริงๆ ส่วนผ้าทอของคุณอาบุหลันนะคะ พี่ขอถือโอกาสรบกวนฝากไปให้แทนตัวทีเถอะคะ"

หญิงสาวรุ่นพี่หัวเราะเบาๆ ตามองอาการคลี่เสื้อทาบตัวของชายหนุ่ม

"ใส่ได้ไหมคะ คุณเบ๊ยืนยันว่าขนาดน่าจะใช่ แต่พี่ไม่แน่ใจ"

"ถ้าเล็กกว่าไซส์หนึ่งล่ะก็ใช่แน่ครับ ตามยังเป็นแค่คนตัวเล็กๆ ไม่ยิ่งใหญ่เท่าคุณเบ๊เค้า" ตามเอ่ยถึงญาติผู้พี่ซึ่งเป็นสามีของเพียงขวัญโดยเลือกใส่คำนำหน้าเหมือนล้อเลียน ก่อนจะทำตาวีบบรรวเด็กชนยิ้มใส่ตาพี่สะใภ้

"อันนี้มันเป็นยังไงมั่งครับ พี่ขวัญเริ่มรู้ตัวบ้างหรือยังว่าคิดผิดที่เลือกพี่เบ๊มากกว่าตาม"

เพียงขวัญมองชายหนุ่มตรงหน้าด้วยความรู้สึกกึ่งอ่อนใจกึ่งชื่นชม ถ้าไม่ใช่เธอ...เป็นหญิงสาวคนอื่นก็คงยิ้มปลื้มและเปลอเข้าใจผิดว่าเขามีใจให้เกินมิตรภาพอย่างบริสุทธิ์ใจแน่ นิสัยของชายหนุ่มตรงหน้าเป็น

อย่างไรเธอรู้ดี คำพูดของตาณไม่มีความนัยซ่อนเร้นมากไปกว่าเข้าแหย แม้จะดูใจดีซีลีเล่น แต่ตาณเป็นคนมีเส้นแบ่งที่ชัดเจนเสมอ และจนปานนี้ เพียงขวัญก็ยังไม่เห็นว่าจะมีหญิงสาวคนไหนก้าวข้ามไปได้

"คุณตาณนะขอให้ความหวังสาวจ"

เพียงขวัญแกลังค้อน ก่อนจะเอ่ยปากถามถึงฐานะอีกอย่างหนึ่งที่ตั้งใจไว้

"เมื่อเช้าฝ่ายบุคคลแจ้งว่าคุณตาณยังไม่ได้เลขาฯ แถมยังบอกว่าไม่ต้องส่งใครมาทดลองงานแล้วด้วย ทำไมคะ คนที่พี่คัดให้ก่อนลา... ทำงานไม่ถูกใจหรือคะ"

ก่อนหน้านี้ตำแหน่งเลขาฯ ของตาณนั้นเป็นหน้าที่ของเพียงขวัญ กระทั่งในที่สุดเธอได้เลื่อนตำแหน่งไปดูแลสำนักงานกรรมการผู้จัดการควบกับตำแหน่งภรรยาเจ้าของบริษัท ฝ่ายบุคคลจึงต้องริบหาเลขาฯ คนใหม่ให้ตาณ แต่ไม่ว่าส่งมากี่คน สุดท้ายก็ไม่ผ่านเสียอย่างนั้น

จว่าตาณเรื่องมากก็ไม่ใช่ ในบริษัทนี้ถ้าถามว่าใครดูเข้ากับพนักงานได้งายที่สุด หากเป็นสาวจ ก็จะตอบทันทีไม่รีรอว่า 'คุณตาณ' ผู้บริหารที่รับตำแหน่งหัวหน้าทีมซอฟต์แวร์ดีเวลลอปเปอร์กันทั้งนั้น หนุ่มๆ ด้วยก็เถอะ มีใครบ้างไม่รักเจ้านายใจดี เฮ้ไหนเฮ้กัน ทั้งเรื่องงานเรื่องเที่ยว แต่เพียงขวัญก็ไม่เข้าใจว่าทำไมสุดท้ายถึงได้ไม่มีใครผ่านทดลองงานเลขาฯ ของเขาเลยสักคนเดียว

"น้องเค้าบอกว่ากาแพฟของตาณชงยาก"

เพียงขวัญเกือบนินวหน้ามอง อตไม่ได้ที่จะส่ายหน้าให้กับเหตุผลประหลาดที่ได้ยิน รู้ว่าเขาแกลังหาเหตุ

นิสัยชอบทำงานอยู่กับบ้านอย่างคุณตาณ เข้าออฟฟิศมาตีหมาแพฟที่นี้บ่อยสักแคไหนเชียว

"เลขาฯ นะคะ ไม่ใช่เมต จะได้เซ็กฝีมือการทำงานจากฝีมือชงกาแพฟอย่างเดียว"

"ทำยังไงได้ล่ะครับ พี่ขวัญทำตามดิตรสมือแล้วมาทักกัน ตามณะ
สงสารตัวเองเป็นที่สุด" ตามณแกล้งทำเสียงเศร้า ซ่อนตามอง

"เอาเถอะค่ะ กาแพนะพี่ซงให้เหมือนเดิมก็ได้ แต่ลองให้ฝ่ายบุคคล
ส่งเด็กมาให้ทดลองงานอีกสักคนดีไหมคะ ไม่งั้นงานคุณตาม...ใครจะช่วย"
เพียงขวัญเป็นห่วง

ความที่เคยดูแลกันมาทำให้เธอรู้ ถ้าเป็นเรื่องงาน...ไม่ว่าจะหนักหนา
สาหัสแค่ไหนถ้าชายหนุ่มตรงหน้าตกปากรับคำก็เรียกว่าวางใจได้ เพราะจะ
ไม่มีวันเกินความสามารถ

ก๊งานแล้วที่ใครๆ สายหน้าว่ายาก ทำไม่ไหว แต่ถ้าตามบอกว่าได้
เขาจะทุ่มสุดตัวจนกว่าจะได้เห็นความสำเร็จของมันอย่างงดงาม ดังนั้น
การไม่มีเลขาฯ ช่วยประสานงานและดูแลรายละเอียดจิปาถะ ทำให้
เพียงขวัญเชื่อว่าเขาต้องลำบากเอการอยู่

ตอนที่ได้รับการเสนอเลื่อนขั้นขึ้นนั้นเพียงขวัญลังเลไม่ใช่บ่อยด้วย
ลำบากใจที่จะต้องมองหาตัวแทนมาคอยดูแลเรื่องสัพเพเหระให้เขา ไม่ใช่
ว่าคิดอะไรกับตามเกินเลยจากหน้าที่และฐานะที่สะกั ความผูกพันทำให้
เป็นห่วง รู้นิสัยเขาว่าเห็นท่าทางใจดีแบบนี้ แต่จะยอมรับใครเป็นเรื่อง
เป็นราวล่ะก็...ยากเย็นนัก ไม่อย่างนั้นจะยังเป็นพ่อพวงมาลัยโปรยเสน่ห์
ทำร้ายจิตใจสาว ๆ แบบนี้หรือ

"งานตามไม่ค่อยมีอะไร ไม่จำเป็นต้องมีเลขาฯ หรอกครับ"

ตามทำเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่ ทั้งที่ความจริงแล้วตั้งแต่ไม่มีเลขาฯ
เป็นตัวเป็นตน เขาต้องวิ่งวุ่นทำอะไรเองหลายอย่าง ทั้งเรื่องประสานงาน
และตามงานโปรแกรมเมอร์ในทีม จนกระทั่งทำงานอยู่ที่บ้านแล้วติดต่อ
งานต่างๆ ผ่านอินเทอร์เน็ตเหมือนเคยอย่างที่ชอบไม่ได้ ต้องถ่อสังขาร
ทั้งบ้านเข้าออฟฟิศอย่างวันนี้ แต่เวลานี้เขาไม่ยอมรับใครจริงๆ ด้วยเหตุผล
ส่วนตัวที่ไม่คิดจะบอกใคร

ตั้งแต่ลองรับคนอื่นมาทำงานแทนเพียงขวัญ ก็ครั้งแล้วที่เขาต้อง
รับโทรศัพท์ตอบคำถามไม่สำคัญอย่างไรเหตุผล

'จะเข้าออฟฟิศใหม่คะ'

'ส่งอีเมลไปให้คุณตาณแล้วนะคะ ได้รับไหมคะ'

'งานที่คุณตาณสั่ง...ให้ทำเลยใช่ไหมคะ'

สุดท้ายแล้วก็กลายเป็นเขาต้องรับโทรศัพท์จากคนที่มาเป็นเลขา
ถามโน่นนี่ทั้งวัน ตาณอาจจะเป็นคนอึดยาศัยดี ร่าเริง ยิ้มง่าย แต่ก็
รำคาญง่ายเหมือนกัน เขารักความเป็นส่วนตัว และไม่ชอบความรู้สึกที่ว่า
มีใครตามเป็นเงาราวกับจะมาเป็นเจ้าข้าวเจ้าของชีวิตเขาแบบนั้น

...เขาชอบเป็นผู้ควบคุม ไม่ใช่ถูกควบคุม...

"อืม...เอาไว้ก่อนเถอะครับ รอจนกว่าจะเจอคนที่ชงกาแฟอร่อย
ได้เหมือนพี่ขวัญค้อยว่ากันใหม่ดีกว่า"

"ดีเหมือนเคยเลยนะคะคุณตาณเนี่ย ทำไมคะ กลัวสาวๆ เห็นคุณตาณ
มีหน้าห้องแล้วจะต๊ตริกหรือยังไง ไม่มั่นใจในเสน่ห์ตัวเอง?"

"แห่ม ไม่มั่นใจตั้งแต่พี่ขวัญเลือกพี่เป้มากกว่าตาณแล้วละครับ" คราวนี้
คำพูดของตาณเรียกเสียงหัวเราะปะปนกันได้จากเพียงขวัญ

ท่าทางคุยกันถุกคอกของทั้งคู่ทำให้ชายหนุ่มคนหนึ่งที่ได้เดินออกมาจาก
ห้องประชุม และทอดสายตาดูผ่านผนังกระจกห้องทำงานของตาณเข้ามา
นี่วน้าน้อยๆ ก่อนจะตัดสติใจก้าวเข้ามาผลัดประตูห้อง โผล่หน้าเข้ามา
ทักบ้าง

"คุยอะไรกัน ท่าทางสนุก"

"ขวัญเอาเสื้อมาให้คุณตาณคะ คุณเป้ประชุมเสร็จแล้ว? ทำไมไม่ไฉง"

เพียงขวัญหันไปถามผู้ที่เข้ามาใหม่และกำลังทิ้งตัวนั่งบนเก้าอี้หน้า
โต๊ะทำงานของตาณ

"ยังหรอก เบรกรอข้อมูลนะ โห...นี่กาแฟฝีมือขวัญใช่ไหมเนี่ย"

ลำเอียงนี้มา ที่ของผมปล่อยให้แม่บ้านดูแล" เบ้หรือปรกณ์หันไปประท้วง ภรรยาตัวเอง

"แม่บ้านที่ไหนคะ ขวัญซงให้กับมือ แค่อาศัยแม่บ้านเข้าไปเสิร์ฟ เท่านั้นเอง" เพียงขวัญเอ็ดสามมี ในขณะที่ตามหัวเราะตาพราว

"ทั้งสามมีให้แม่บ้านดูแล แต่ตัวเองมาคอยเอาใจเจ้านายเก่าเนี่ยนะ แล้ววันนี้เข้ามาทำไมเนี่ยเจ้าตาม ไหนบอกว่าไม่ต้องเข้าออฟฟิศ...ทำงานที่ไหนก็ได้ไง"

ปรกณ์วกมาตะเพิดญาติพี่น้องเอาง่ายๆ ในบรรดาญาติพี่น้องทั้งหมดที่มี เขาสนิทกับตามยิ่งกว่าใคร แทบจะเหมือนพี่น้องคลานตามกันมาก็ว่าได้

"คนแก่ขี้จจจจ รำคาญจริง ประชุมอะไรกัน ทำไมเบรกได้ละ แปลก"

ตามปรายสายตามองไปที่ห้องประชุม ก่อนจะเลิกคิ้วน้อยๆ เมื่อคิดว่าเห็นร่างหญิงสาวคั่นตาก้าวไปหยุดยืนชะเง้อมองประตูห้องประชุมด้วยท่าทางละล้าละลัง ก่อนจะตัดสินใจผลักเข้าไป

ลตางค์...มาทำอะไรที่บริษัทของเขาละเนี่ย หมู่นี้ดูเหมือนดวงเขา จะสมพงศ์ให้ได้เจอเธอบ่อยเสียจริง

"พีอาร์นะสิ ข้อมูลไม่พร้อม" ปรกณ์ป่นน้ำเสียงระอาใจ

จริงๆ แล้วเขาไม่จำเป็นต้องทิ้งห้องประชุมมาก็ได้ แต่ปรกณ์รำคาญอาการผลุบเข้าผลุบออกห้องประชุมเพื่อตามข้อมูลของหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์เต็มที จึงตัดสินใจสั่งพัก

"คุณปานเหรอกะ"

"ก็รายนั้นนะแหละจะมีใคร นี่ถ้าไม่คิดว่าคอนเน็กชั่นดีนะ ผมคงให้พิจารณาตัวเองไปตั้งแต่ปลายปีที่ผ่านมาแล้ว" ปรกณ์ป่นอุบ ไม่ทันได้เห็นสายตาของตามที่ยังคงมองประตูห้องประชุมเหมือนรอคอยอะไรบางอย่าง กระทั่งมันถูกเปิดอีกครั้ง

"นั่นใครครับพี่ขวัญ"

หญิงสาวที่ทำท่าจะเดินกลับไปทางเดิม ซึ่งไม่ผ่านหน้าห้องของเขา ทำให้ตาณรีบเรียกเพียงขวัญเพราะอยากรู้

เพียงขวัญชะเง้อมองก่อนจะหันมาตอบ

"อ้อ น้องตางค์... ลตางค์ พนักงานใหม่ช่องทางพีอาร์นะคะ ดูเหมือนจะยังอยู่ในช่วงทดลองงานนะคะ วันนี้ขึ้นมาถึงข้างบน คงเอาข้อมูลการประชุมมาให้คุณปานละมัง" เพียงขวัญบอก

บริษัทนี้ฝ่ายบริหารกับฝ่ายอื่นๆ จะอยู่แยกชั้นกันอย่างเป็นสัดส่วน ถ้าไม่มีประชุมก็จะต่างคนต่างทำงาน ไม่ปะปนวุ่นวายกัน เว้นก็แต่ฝ่ายสำนักงานกรรมการผู้จัดการที่บางครั้งต้องติดต่อกับหัวหน้าฝ่ายเหล่านั้นอยู่บ่อยๆ ในฐานะตัวแทนของฝ่ายบริหาร จึงไม่แปลกที่เพียงขวัญจะรู้จักพนักงานในบริษัทมากกว่าตาณที่ไม่ค่อยเข้าออฟฟิศ

"เบื่อกุณปานนะสิ พีอาร์นะใช้เด็กทดลองงานเปลืองเป็นว่าเล่น ได้ยินว่าเด็กคนนี้ได้เกียรตินิยมด้วยนะ แต่เชื่อเถอะ สุดท้ายต้องไม่ผ่านทดลองงานแน่ๆ" ปกรณ์เปรย จะว่าสงสารเด็กก็คงมีส่วนอยู่บ้างแต่ไม่ใช่ทั้งหมด น่าจะเป็นเพราะเริ่มเหนื่อยกับนิสัยของปานทิพย์มากกว่า

"ไปประชุมต่อเถอะคะ ขวัญว่าข้อมูลของทางพีอาร์น่าจะพร้อมแล้วจะได้เลิกประชุมก่อนเที่ยง" เพียงขวัญเอาใจสามี ส่งมืออรุณหลังให้เขาลุกจากเก้าอี้

"คุณพี่เป้เลิกหลังเที่ยงก็ไม่ใช่ไรครับ เดี่ยวตาณพาพี่ขวัญไปกินข้าวเอง อาหารญี่ปุ่นดีไหมครับ ตาณจำได้ว่าพี่ขวัญชอบ" ตาณเรียกพี่ชายด้วยคำนำหน้าแปลกๆ เป็นเชิงล้อเลียน พลังทำตาหวานมองเพียงขวัญ

"เฮอะ! ผันไปเถอะเจ้าตาณ เมียข่าใครอย่าแตะเหยี้ย แล้วนี่อย่าเพิ่งกลับบ้านนะ ไหนๆ ก็มาแล้ว อยู่คุยกันก่อน จะปรึกษาเรื่องโปรดักต์ใหม่หน่อย" ปกรณ์ขู่ทั้งทำยแต่ก็ไม่วายสั่งงาน ในขณะที่มือเลื่อนไปรั้งกรรยา

ให้ก้าวออกไปพร้อมกัน ทิ้งให้ตามหัวเราะตาวพราวที่ยั่วญาติผู้ที่ได้สำเร็จ โดยไม่คิดจะสนใจอีก

พอได้อยู่ตามลำพัง ตาณก็อดไม่ได้ที่จะคิดถึงหญิงสาวที่ได้รู้ว่า 'ลตาทังค์' ไม่ได้เป็นเพียงนามปากกาของเธอเท่านั้น แต่ยังเป็นชื่อจริงอีกด้วย ปลายนิ้วของเขาเคาะเบาๆ ลงบนโต๊ะเป็นจังหวะเหมือนเจ้าของกำลังใช้ความคิดครุ่นหนึ่งก่อนที่ตาณจะหยัดตัวลุกจากเก้าอี้ รอยยิ้มสนุกพราย อยู่บนแก้มในยามที่เขายกแก้วกาแฟขึ้นดื่มรวดเดียวเกือบก่อนแก้ว แล้วก้าวตัวปลิ่วออกไปจากห้องทำงานของตัวเอง ตรงไปหาเพียงขวัญญูที่กำลัง รัวปลายนิ้วบนคีย์บอร์ดคอมพิวเตอร์

"พี่ขวัญว่างไหมครับ"

"คะ? คุณตาณอยากได้อะไรหรือคะ" เพียงขวัญรามือจากงานมาถาม

"ไปดูใบสมัครตำแหน่งเลขยา ที่ฝ่ายบุคคลกับตาณหน่อยสิครับ"

"ให้คุณน้องเอาเพิ่มขึ้นมาให้ก็ได้คะ ไม่ต้องไปเองหรอก" เพียงขวัญยิ้ม นึกดีใจที่ตาณยอมเปลี่ยนใจ กลับมามองหาเลขยา อีกครั้งแล้ว

"ไม่เป็นไรครับ ตาณอยากไปเดินเล่น นะครับ ไปช่วยตาณดูหน่อยว่า คนไหนโหวงเฮ้งบอกว่ารสมีซงกาแฟเข้าท่ามั๊ง"

"พูดเล่นอีกแล้วคุณตาณนี่"

เพียงขวัญเผลอค้อนเรียกเสียงหัวเราะเบาๆ จากตาณอีกจนได้ก่อนจะ รับคำ

"ก็ได้ค่ะ"

เพียงขวัญวางมือจากงานแล้วก้าวตามตาณที่รีรออย่างเป็นสุภาพบุรุษ เธอเองก็ไม่อยากให้ตาณลงไปชั้นล่างคนเดียวจนพนักงานตกใจที่ลู่ๆ ก็มี ผู้บริหารเผลอไปเดินเล่นใกล้ๆ ไม่รู้เนื้อรู้ตัวเหมือนกัน

"หมดแรงมาเชียว เป็นไงมั่ง"

เสียงถามอย่างเป็นทางการทำให้ลตางค์ที่เพิ่งหย่อนตัวนั่งอย่างหมดแรงหันไปส่งยิ้ม แต่คงเป็นยิ้มที่ไม่ค่อยสดชื่นเท่าไร เพราะยังไม่ทันตอบก็ได้ยินประโยคต่อมาทันที

"โดนดุกอยู่ดีละสิ"

"ตางค์ข้าเองละคะ" ลตางค์ตอบเสียงอ่อย

เสียงเอ็ดของปานทิพย์ยังแว่วติดหู แต่จะโทษใครถ้าไม่ใช่ตัวเอง ถ้าเธอไม่เสียเวลาพาเด็กหญิงหลงทางไปส่งที่ประชาสัมพันธ์ของศูนย์การค้า ก็คงจะได้ไววกว่านี้ การประชุมคงไม่ต้องพักคอย

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ในเวลานี้จะให้ลตางค์ทิ้งเด็กตัวเล็กๆ ให้หลงทางพลัดพ่อพลัดแม่อยู่ได้ยังไง เธอทำใจแข็งไม่ลงหรอก ไม่อยากอ่านข่าวที่หลังว่ามีพ่อแม่กำลังรื้อน้ำตาเป็นสายเลือด ตามหาลูกสาวพร้อมภาพเด็กคนนั้น จนตัวเองต้องนึกเสียใจไปตลอดชีวิตที่มองเมินได้ลงคอ

"ไม่ใช่ความผิดของตางค์สักหน่อยที่คุณปานลืมนงานไว้ที่บ้านนะ แต่ก็นั่นแหละนะ ใครใช้ให้เป็นลูกน้องเค้าละ" ลินปั้นเสียงจวนใจ

พนักงานส่วนใหญ่โดยเฉพาะคนที่เคยผ่านการทำงานในฝ่ายประชาสัมพันธ์ของบริษัทนี้รู้นิสัยปานทิพย์ดีว่าชอบชี้นิ้วใช้งานลูกน้องแค่ไหน บางทีวันหยุดยังไม่เว้น โทรจิกให้เข้ามาทำงานอย่างไม่นึกเห็นใจ พอมีใครโวยขึ้นมา ก็เก็บไปฟ้องฝ่ายบุคคลว่าเหาะแหะ เหียบขี้ไก่ไม่ฝ่อมั่ง เกียงงานมั่ง จนสุดท้ายก็กระเด็นไม่ผ่านทดลองงานเองง่ายๆ เสียอย่างนั้น ที่เหลืออยู่ก็ไม่มีใครกล้าหืออีก ได้แต่ก้มหน้าก้มตาทำงานไปงๆ คิดถึงตัวเลขเงินเดือนที่จจะได้รับปลายเดือนเป็นเครื่องปลอบใจ เพราะแม้จะงานหนักแต่ก็ต้องยอมรับว่าผลตอบแทนที่บริษัทแห่งนี้มอบให้คุ้มค่าเหนื่อย

"ตางค์อาจได้เป็นลูกน้องคุณปานอีกไม่นานก็ได้ โดนดุกบ่อยๆ แบบนี้"

...สงสัยจะไม่ได้ผ่านโปรแน่เลย" ลตางค์เสียงอ่อย เมื่อคิดถึงการทดลองงาน หรือ Probation ของตัวเองที่คอยแต่จะทำท่าอับปางอยู่เรื่อย

สินีที่ไม่รู้จะปลอบเพื่อนรุ่นน้องอย่างไรวางมือบนหัวไหล่ บีบเบาๆ ก่อนจะเดินกลับไปโต๊ะทำงานของตัวเอง นึกเสียดายลตางค์อยู่เหมือนกัน แต่ก็ไม่รู้จะช่วยได้ยังไง เพราะคนที่ประเมินผลการทำงานของลตางค์ไม่ใช่เธอ แต่เป็นคนที่ยืนยันเอ็ดลตางค์อยู่ทุกวันนี้ต่างหาก

ตางค์เอ๊ย...ไม่น่าโชคร้ายมาลงที่แผนกนี้เลย

เสียงผีเท้าที่ดังมาจากทางเดินทำให้ลตางค์ละลายตาจากการร่างจดหมายข่าวประชาสัมพันธ์ไปมอง พอเห็นว่าเป็นพี่ขวัญคนสวยใจดีประจำสำนักงานกรรมการผู้จัดการก็ยกมือไหว้พร้อมรอยยิ้ม นึกแปลกใจอยู่บ้างที่วันนี้ข้างกายพี่ขวัญไม่ใช่คุณเป้ แต่เป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าขาวคมสันที่เธอไม่เคยเห็น

แต่ลองเข้ามาได้ถึงภายในสำนักงานด้วยท่าทางสบายๆ แบบนี้ ลตางค์ก็อดคิดไม่ได้ว่าเขาคงจะเป็นคนสำคัญไม่น้อยแน่

"พี่ขวัญกลับมาทำงานแล้วหรือคะ ได้เจ้าตัวเล็กสักคนมาเป็นของฝากไหมคะ"

สินีชะงักหันมาทักเสียงใส แต่ลตางค์คิดว่าแนวสายตาของสินีไม่ได้อยู่ที่เพียงขวัญ กลับทอดไปยังชายหนุ่มที่เธอไม่รู้ว่าเป็นใคร

"แซวพี่นะ เตียวเถอะ"

"ไม่ทักผมบ้างหรือครับ แย่จัง ไม่ค่อยมาให้ใครเห็นหน้าจคนที่นี่ ลืมเสียแล้วมั้งเนี่ย" เสียงเปรยเหมือนน้อยใจแต่ติดแววขี้เล่นที่ได้ยินทำให้ลตางค์เลิกคิ้วมองน้อยๆ พลังนึกชมในใจ

ท่าทางขี้เล่นใจดีจัง

"แหม ใครจะกล้าลืมนคุณตาถละคะ มีแต่คุณตาถนั่นละคะ ไม่ค่อย

จะคิดถึงคนที่นี่ ปล่อยให้สาว ๆ ชะเง้อคอคอย"

สินีคือน้อย ๆ บอก ประโยคที่ได้ยินทำให้ลตางค์ที่เงียบมาตั้งแต่ต้น
รู้ทันที่ว่าชายหนุ่มตรงหน้าเป็นใคร

คุณตาณ...ผู้บริหารหนุ่มที่ยังโสด ขวัญใจสาว ๆ ในออฟฟิศ

ตั้งแต่เริ่มทำงานที่นี่ลตางค์ได้ยินชื่อของเขาหลายครั้งแต่ไม่เคยได้พบ
ตัวจริงสักที เพราะนอกจากชั้นบนจะเป็นอาณาบริเวณสำหรับผู้บริหาร
ที่พนักงานทดลองงานเล็กๆ อย่างเธออย่างกรายไปแทบจะนับครั้งได้แล้ว
ลตางค์ยังได้ยินมาว่าเขาชอบทำงานที่บ้านมากกว่าเข้าบริษัทอีกด้วย

"สาว ๆ แถงหนีไปมีเจ้าของหัวใจแล้วทั้งนั้นนี่ครับ ผมมาบ่อย
ก็เท่านั้น ออกหักเสียเปล่า ๆ" เสียงหนุ่มเกล้าหัวเราะที่ได้ยินแม้จะฟังเหมือน
ป้อคำหวาน แต่ลตางค์คือรู้สึกแปลกใจไม่ได้ที่มันไม่ทำให้เขาดูเป็นคน
กรุ้มกริ่มรุ่มร่ามเลยสักนิด

เป็นเพราะคำว่าสุภาพบุรุษใจดีที่เธอมักจะได้ยินคู่กับชื่อของเขาเสมอ
หรือเปล่านะ

"แหม...เนียงว่างคะ ไม่ค่อยจะเข้าออฟฟิศจนลิมว่าเนียงโสดจนได้เห็น
ไหมคะ คุณตาณนะทำพุดดีไปเถอะ นี่คุณปานขึ้นไปประชุมข้างบนไม่เห็น
คุณตาณไซ้ไหมคะ ถึงได้รอดลงมาทำปากหวานแถงนี่ได้" สินีเข้า

แม้ตาณจะมาให้พนักงานเห็นหน้าบ่อยครั้ง แต่อัจฉริยะใจคอและ
ความเป็นกันเองของเขาทำให้พนักงานทั้งหลายชื่นชอบและไม่รู้สึกห่างเหิน
โดยเฉพาะปานทิพย์ที่แม้จะสวยเฉี่ยวตามประสานักประชาสัมพันธ์ที่ต้อง
ออกสังคมนาจอหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ป้อเสมอ ก็ยังเป็นที่ยูู้กันว่าต้องตาต้องใจ
ตาณไม่น้อย

เพียงขวัญส่ายหน้าให้กับคารมของสินีและตาณที่ไม่มีใครยอมใคร
ก่อนจะหันไปหาลตางค์

"ตางค์ฟังเงียบเลย นี่คุณตาณ...ยังไม่เคยเจอไซ้ไหมจะ คุณตาณคะ

นี่น้องลตางค์...พนักงานใหม่ค่ะ" เพียงขวัญแนะนำทั้งคู่

บทสนทนาที่ลู่ๆ เบนมาถึงตัวเองทำให้ลตางค์ที่กำลังฟังเพลินเกือบสะดุ้ง มือปัดร่างจดหมายที่เธอเขียนลงกระดาษด้วยดินสอปลิวจากโต๊ะจนต้องรีบย่อตัวลงไปยืนมือตะครุบ พอจะขยับตัวขึ้นมายืนตรง ศีรษะก็โขกกับขอบโต๊ะเสียงดังโป๊กเข้าให้

"อู๊ย..." ลตางค์ครางพลางขยับตัว แต่ก็ไม่วายพลาดไปชนเก้าอี้ตัวเองจนกระเป่าสะพายที่แขวนไว้ร่วงลงมา ข้าวของหล่นกระจายอีก

หายนะแท้ๆ วันนี้มีวันอะไรของเธอกันแน่เนี่ย

"ตายแล้วตางค์! เจ็บไหม" เพียงขวัญตกใจ ตามองหญิงสาวตัวเล็กที่ส่งยิ้มอายๆ ในขณะที่ตาถนัดตัวลงไปช่วยเก็บของ

เขาเกือบจะงักเมื่อเห็นว่าหนึ่งในข้าวของทั้งหลายนั้นมีหนังสือเล่มใหม่ของมารดาอยู่ด้วย และดูเหมือนเจ้าของจะหวงอยู่ไม่ใช่เน้อย เพราะมือบางยี่นมากว่ารวดเร็วจนตามไม่ทันได้แตะทั้งที่อยู่ใกล้กว่า

"ขอบคุณค่ะ" ลตางค์พิมพ์ปากบอกเสียงเบาพลางส่งมือไปรับของอื่นที่ชายหนุ่มช่วยเก็บให้คืนกลับมา แล้วรวบทุกอย่างวางไว้บนโต๊ะ ก่อนจะยกมือไหว้ขอบคุณ

แววตาเป็นประกายคล้ายเจืออารมณ์ขันของเขาทำให้อดไม่ได้ที่จะเล็กคิ้วมองเหมือนลืมหัด

เขาทำอะไร ข้าเธอซุ่มซำมั้นั้นหรือ

"ซุ่มซำมแบบนี้ละค่ะ นี่ขนาดใส่แว่นตานะเนี่ย ไม่เป็นไรไซ้ไหมตางค์" แม้จะบ่น แต่ประโยคลงท้ายของสินีก็ยิ่งเติมไปด้วยรอยห่วงใย

"ไม่เป็นไรค่ะ" ลตางค์ตอบเสียงอุบอิบ ความรู้สึกร่อนผาวบนใบหน้าทำให้เธอรีบกำหน้าลงไม่กล้าจะสบตาใคร จึงไม่ได้เห็นว่าสายตาอ่อนแสงของตาถนัดที่ทอดมองอยู่นั้นไม่เคลื่อนไปจากตัวเธอเลยสักนิด

"แล้วนี่จะไปไหนกันคะ มาถึงชั้นล่างเป็นแพ็กคู่แบบนี้" สินีอยู่มานาน

พอจะกล้าตั้งคำถาม ซึ่งก็มีไม่กี่คนเหมือนกันที่เธอจะกล้าพูดด้วยอย่างนี้
"จะแวะไปหาคุณน้องหน่อยนะ ไปเถอะคะคุณตาณ" เพียงขวัญที่
พอจะมองออกว่าลตางค์น่าจะทิ้งเงินทิ้งเกรงคนหน้าขาวตาพราวข้างตัวเธอ
ตัดบทชวนชายหนุ่มเพราะนี่ก็สงสารหญิงสาว

เพียงขวัญอาจจะรู้จักลตางค์ได้ไม่นานนัก แต่แววตาสดใสอย่าง
คนมองโลกในแง่ดี ขยันขันแข็งในการทำงาน ไม่เคยอดอด ไม่เคยสร้าง
หรือมีปัญหาทั้งที่โดนฤทธิ์ปานทิพย์เข้าไปสารพัด ทำให้อดไม่ได้ที่จะเอ็นดู
ไม่อยากจะให้ใครในบริษัทนี้แกล้งให้ลำบากใจอีก แม้แต่คุณตาณก็เถอะ

ตาณที่ยังยืมตาพราวพยักหน้ารับคำชวน และเสียงทุ้มนุ่มสุดท้ายที่
ลตางค์ได้ยินก่อนที่เขาจะจากไปก็มีแค่การรับคำสั้นๆ เท่านั้นเอง

"ครับ"

•
unt
4

ลต่างค์ใช้หลังตัวเองดันประตูห้องพักส่วนตัวปิดหลังพาร่างเล็ก
แทรกเข้าไปข้างในท่าทางขลุกขลัก มือกดเปิดสวิตซ์ไฟก่อนถอดรองเท้า
ข้าวของพะรุงพะรังที่หอบกลับบ้านทั้งเอกสารและกระเป๋าสะพายดูวาง
ง่าย ๆ บนโต๊ะหน้าโซฟาที่เธอทิ้งร่างพักอย่างอ่อนแรง ทั้งที่เปลือยตากันอึ้ง
แต่ก็ยังฝันทอดสายตาผ่านประตูกระจกตรงระเบียงไปดูฟ้าที่แม้จะมีมืดแล้ว
แต่ก็ยังสว่างด้วยแสงไฟจนมองไม่เห็นแสงดาว

ชีวิตเมืองหลวง...

ห้องชุดขนาดหนึ่งห้องนอน หนึ่งห้องนั่งเล่นที่เลือกแล้วว่าพอดีกับ
การใช้ชีวิตตัวคนเดียวในเมืองใหญ่ บางครั้งก็ทำให้ลต่างค์อดรู้สึกไม่ได้
จริงๆ ว่ากว้างเกินไป แต่จะทำยังไงได้ เธอเป็นคนเลือกเองว่าจะอยู่ที่นี้
ตามลำพัง

กรอบรูปตั้งโต๊ะที่อยู่ในระยะเอื้อมมือถูกหยิบมามองซิดก่อนที่เสียง
ของเธอจะดังขึ้น

"ตางค์รอดตายมาอีกหนึ่งวันแล้วล่ะยาย"

สายตาของหญิงสาวอ่อนโยนยามมองภาพถ่ายของตัวเองกับหญิงชรา

สูงวัยที่มีแววตาอ่อนโยนใจดี รอยยิ้มในนั้นทำให้ลตางค์รู้สึกเหมือนได้พลังใจกลับมา ในชีวิตนี้ถ้าถามว่าใครคือที่สุดสำหรับเธอ ลตางค์ตอบได้ทันทีไม่ต้องคิดทวน 'ยาย'

ยายเป็นที่สุดของหัวใจ ของความรัก ของชีวิตและลมหายใจ แม้ว่าจจะจากเธอไปอย่างไรไม่มีวันหวนคืนกลับมาแล้วก็ตาม

แม้วันนี้ลตางค์จะไม่มีโอกาสได้สัมผัสอ้อมกอดของยายอีกแล้ว แต่ลตางค์เชื่อว่าความรักที่ยายมีให้จะยังอยู่กับเธอเสมอ ถึงอย่างนั้นพอหันไปมองแฟ้มเอกสารที่ตัวเองหอบกลับบ้าน สายตาก็ยังเปลี่ยนเป็นละห้อยอ่อนใจ

แผนงานที่ผ่านฉลุยจากที่ประชุมของปานทิพย์วันนี้ทำให้เธอได้รับมอบหมายให้ทำงานอีกอื้อ ซึ่งลตางค์ก็ไม่คิดจะฉี้ออดหรือหาก ถ้ามันไม่เร่งจนต้องหอบกลับมาทำที่บ้านด้วยแบบนี้

...เธออยากเขียนนิยาย...แต่ดูเหมือนคืนนี้จะต้องงดเสียแล้ว

"ตกลงข่าวอาทิศย์หน้า อ้อย...จะทันหรือเนี่ย" ลตางค์ครวญกับตัวเอง นึกหวังไปหมดเมื่อคิดถึงลิสต์รายชื่อสื่อมวลชนหลายสำนักยาวเหยียดที่จะต้องเชิญ

'ต้องคอนเฟิร์มให้ได้ทุกราย ขาดไม่ได้รู้้โหม' เสียงของปานทิพย์เหมือนจะตามมาหลอกหลอน

จะเชิญสื่อมวลชนได้ครบตามคำสั่งก็หมายความว่ารายละเอียดทั้งหมดต้องพร้อมให้สื่อมวลชนเหล่านั้นพิจารณาด้วย ซึ่งเท่าที่ลตางค์คำนวณเวลาคร่าวๆ ก็พบว่าเธอต้องทำให้เสร็จภายในพรุ่งนี้เช้าเพื่อให้ปานทิพย์ตรวจทาน

"เอาน่าลตางค์ ทำงานแค่นี้ไม่ตายหรือ" ลตางค์ให้กำลังใจตัวเอง ก่อนเลื่อนสายตากลับไปมองสบตยายในภาพ "ตางค์เสียอย่างไรใหม่คะยาย"

รอยยิ้มสดใสกระจ่างทั่วใบหน้าในยามที่ลตางค์วางกรอบรูปลงที่เดิมเบามือ หางตาที่เห็นไฟกะพริบสีแดงๆ ของแป้นวางโทรศัพท์ที่กำลังพยายาม

ส่งสัญญาณบอกว่ามีข้อความทิ้งไว้ทำให้ชะงัก

ใครโทรมาฝากข้อความกันนะ...

ปลายนิ้วของลตางค์แตะปุ่มเปิดฟังข้อความ ทั้งที่กำลังสงสัยแต่ก็ยังมีอารมณ์ขำเมื่อนึกถึงที่มาของเจ้าโทรศัพท์ที่สามารถฝากข้อความได้เครื่องนี้ ซึ่งเป็นฝีมือมินาที่เจาก็เจ้าการจัดหามาติดตั้งเสร็จสรรพ

'เอามาทำไม ไม่มีใครโทรมาฝากโน้ตอะไรหรอก เดี่ยวนี้เค้าฟังมือถือกันทั้งนั้นแหละ' ลตางค์เคยแย้ง แต่มินาก็ไม่ฟัง นี่ถ้าเพื่อนของเธอได้รู้ว่ามีคนโทรศัพท์เข้ามาฝากข้อความแล้วจริงๆ คงจะเซิดหน้าได้ใจเป็นแน่

'เห็นไหม จำเป็นต้องมี' ไซ้ มินาต้องพูดแบบนี้แน่ๆ ลตางค์รู้จักเพื่อนคนนี้ดี

"ตางค์...นี่พ่อนะ ยังไม่กลับไปอีกเหรอลูก งานยุ่งล่ะสิ เหนื่อยไหม ไม่ค่อยโทรหาพ่อเลย เป็นยังไงบ้าง...พ่อเป็นห่วงนะลูก"

พ่อ...เสียงจากเทปที่ได้ยินทำให้แววตาของลตางค์อ่อนแสงไม่รู้ตัวจริงๆ แล้วหลังจากยายเสียชีวิตเธอน่าจะย้ายไปอยู่กับบุพการีที่ยังคงมีชีวิตอยู่ แต่เธอก็เลือกที่จะใช้ชีวิตตามลำพัง

ไม่ใช่ไม่รัก แค่ไม่ค่อยสนิทใจเท่านั้น

วัยเด็กของลตางค์แทบจะใกล้เคียงกับสภาพของเด็กกำพร้า เพราะไม่เคยรู้จักการได้อยู่พร้อมหน้าพ่อแม่ลูก ชีวิตเธอมีแต่ยาย...สองมือของยายเท่านั้นที่หล่อเลี้ยงอุ้มชูจนเติบโตใหญ่ แต่ถามว่าโกรธเกลียดพ่อหรือแม่ไหม ลตางค์ตอบได้ทันทีว่าไม่โกรธ แต่ก็ไม่ผูกพัน

'มนุษย์นะตางค์... มีหัวใจหัวใจหรือเหตุผลในการกระทำไม่เหมือนกันหรอก เราอาจชอบ...หรือไม่ชอบการกระทำบางอย่างของเขา แต่ไม่ได้หมายความว่าเราสามารถตัดสินได้ว่าดีหรือไม่ดี เพราะถ้าเอาใจของเราเข้าไปวางเป็นพื้นฐานการตัดสินใจอย่างนั้นบ้าง เราอาจจะทำอย่างเขาก็ได้ พ่อกับแม่...ไม่ได้ไม่รักตางค์หรือกะหลูก เพียงแต่เขามีเหตุผลของเขาที่

ทำให้ชีวิตต้องดำเนินไปแบบนั้น อย่าใช้ความรู้สึกของเราตัดสินเขามองด้วยความเข้าใจแล้วต่างก็จะไม่ทุกข์...ไม่เสียใจนะลูกนะ'

ยายที่ไม่เคยคิดแบ่งแยกว่าเธอเป็นเด็กหรือพ่อแม่เป็นผู้ใหญ่สอนลตางค์ให้มองทุกหัวใจอย่างเท่าเทียม ท่านเคยบอกว่าเงื่อนไขในการกระทำของแต่ละคนไม่อาจจำแนกได้ด้วยวัยหรืออายุ หากแต่เป็นสิ่งแวดล้อมทั้งหมดและพื้นฐานจิตใจมากกว่า ด้วยคำสอนและการเลี้ยงดูอย่างเข้าใจของท่าน ลตางค์จึงเป็นลตางค์อย่างทุกวันนี้

เรียนรู้ที่จะเข้าใจคนอื่นอย่างที่เขาเป็น และไม่ตัดสินการกระทำของใคร

แต่ถึงอย่างนั้นเมื่อยายจากเธอไปอย่างไม่มีวันกลับ และพ่อก็แสดงชัดว่าต้องการดูแลเธอต่อจากยาย ลตางค์กลับเลือกที่จะปฏิเสธ

เธอรักและเข้าใจพ่อ...แต่ไม่ผูกพันมากพอที่จะพาตัวเองก้าวเข้าไปมีชีวิตใกล้ชิดกับพ่อแบบนั้น

หลังข้อความของพ่อแล้ว เครื่องบันทึกเทปยังบอกว่ามีอีกสองข้อความค้างอยู่ แต่พอเปิดฟังก็ไม่มีเสียงอะไรนอกจากคนโทรเข้ามาตัดใจวางสายไปเพียงเท่านั้น ลตางค์จึงคิดว่าคงไม่มีเรื่องอะไรสำคัญ ดีไม่ดีอาจจะเป็นการโทรผิดก็ได้

ลตางค์งยหน้ามองเข็มนาฬิกาที่อยู่ข้างฝา แม้จะยังไม่ผ่านเส้นแบ่งวันและรู้ว่าถ้ากดโทรศัพท์กลับไปหาพ่อ ท่านต้องยินดีมากกว่ารำคาญใจที่ต้องลุกขึ้นมารับสายกลางค่างกลางคืนแบบนี้ แต่ลตางค์ก็ยังขังใจไม่ตกกว่าควรจะไปหาดีหรือเปล่า

ยังไม่ทันที่ลตางค์จะตัดสินใจได้ว่าควรทำอย่างไร เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นมาท่ามกลางความเงิบจนเธอเกือบสะดุ้งเพราะตกใจ ลมหายใจถูกผ่อนออกมาเบาๆ ก่อนที่เธอจะยกหูโทรศัพท์มารับสาย

"ลตางค์ค่ะ"

"แม่นะต่างค์...นอนหรือยังลูก เอ่อ...แม่โทรมากวนหรือเปล่า" กระแสเสียงห่วงใยปนเกรงใจที่ได้ยินทำให้ลต่างค์ทอดน้ำเสียงอ่อนโยนตอบกลับไป

"ยังคะ แม่โทรหาต่างค์...มีอะไรหรือเปล่าคะ"

"แม่คิดถึง อาทิตย์นี้ต่างค์หายไป...ไม่โทรหาแม่เลย เป็นยังไงบ้างลูก นี่แม่โทรเข้ามาสองทีแล้ว แต่ติดเครื่องตอบรับ ต่างค์ทำอะไร...ยุ่งอยู่หรือเปล่า" คำถามไม่เต็มเสียงที่ได้ยินทำให้ลต่างค์ได้คำตอบว่าสองสายที่ไม่ได้ฝากข้อความไว้เป็นของแม่ตัวเอง พร้อมๆ กับที่นึกขึ้นได้ว่าหมูนี่เธอแทบไม่ได้ติดต่อบุพการีไม่ว่าจะเป็นแม่หรือพ่อ ทั้งที่ท่านทั้งสองยังมีชีวิตอยู่ทั้งคู่

"งานยุ่งนิดหน่อยนะคะ ขอโทษนะคะที่ทำให้แม่เป็นห่วง" ลต่างค์พยายามทำเสียงให้ร่าเริงตอบกลับไป ก่อนจะถามท่านอย่างเป็นห่วง "แม่เป็นยังไงบ้างคะ"

"แม่ไม่ค่อยสบายใจ ไม่รู้จะปรึกษาใครดี อยากคุยกับต่างค์ ต่างค์คุยกับแม่ได้ใช่ไหมตอนนี่...แม่กวนเวลาพักผ่อนหรือเปล่าลูก" น้ำเสียงอ่อนระโหยที่ได้ยินทำให้ลต่างค์ปฏิเสธไม่ลงพองๆ กับที่เริ่มนึกู้ทันที่ว่าปัญหาของแม่ในตอนนี่คือเรื่องอะไร

"คุยได้ค่ะ อู่...น้องมีปัญหาหรือคะ" ถ้ามจบลต่างค์ก็ได้ยินเสียงเครือเหมือนแม่ร้องให้ตอบกลับมา เท่ากับเป็นการยืนยันว่าเธอเดือด

"แม่ไม่รู้จะทำยังไงจริงๆ นะต่างค์ ไม่เข้าใจความคิดหรือปัญหาของน้องเลยสักนิด พ่อเค้าก็ไม่เอาธุระอะไร โทษแต่ว่าเป็นความผิดแม่ แม่ไม่รู้จะหันไปหาใครแล้วลูก นี่ถ้าคุณยายของหนูยังอยู่ก็คงจะดีกว่านี้" ปัญหาของมารดาที่ระบายนอกมาทำให้ลต่างค์นั่งไปครู่หนึ่ง อดไม่ได้ที่จะนึกเห็นใจไปพร้อมๆ กับอ่อนใจ

ใครบางคนอาจคิดว่าการเป็นเด็กบ้านแตกคือความโชคร้าย แต่ลต่างค์

กลับคิดว่าตัวเองโชคดีที่มียาย ได้เติบโตมาจากการหล่อหลอมของท่าน
ความรักความเข้าใจที่ยายใช้หล่อเลี้ยงเธอพร้อมสองมือที่แม่จะเหยียดมือไป
ตามกาลเวลา แต่ก็อ่อนโยนนุ่มนวลและให้ความอบอุ่นกับเธออย่างที่สุด

ตรงข้ามกับครอบครัวใหม่ของแม่ที่สมบูรณ์พร้อมหน้า พ่อ...แม่...ลูก
แต่ความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวกลับไม่ค่อยราบรื่นนัก อู๋ซึ่งเป็น
น้องต่างบิดาที่อยู่ในวัยหัวเลี้ยวหัวต่อพร้อมจะออกฤทธิ์เรียกร้องความสนใจ
ทุกวิถีจากคนรอบข้าง และดูเหมือนว่าจะดึงมือแม่ของเธอมากขึ้นทุกที

"เกิดอะไรขึ้นหรือคะ" ลตางค์ถาม มือหนึ่งยื่นไปหยิบหมอนอิงมากอด
ในขณะที่หูยังคงฟังเสียงปรับทุกข์ของแม่อย่างตั้งใจ

เอกสารกองใหญ่ที่วางคอยอยู่เตือนให้รู้ว่าเธอยังมีงานต้องทำ แต่จะ
ให้ปฏิเสธแม่ ลตางค์ก็ทำไม่ลง จึงตัดสินใจมองเหมินมันเสีย

ปัญหาของแม่...ครอบครัวของแม่ เธอคงไม่อาจเข้าไปก้าวกาย
แต่ก็ยังสามารถเป็นผู้ฟังที่ดี...ให้โอกาสแม่ระบายความทุกข์ได้

ลตางค์รับฟังและพูดให้กำลังใจแม่เป็นครั้งคราว สายตาทอดมอง
เรื่อยเปื่อยไปนอกระเบียงที่ในเวลานี้มีสายฝนพรำลงมาทั่วฟ้า

หัวใจแม่ของเธอก็คงไม่ต่างกับท้องฟ้าเวลานี้ อัดอั้นตันใจและ
กำลังร่ำไห้ ซึ่งนอกจากรับฟังแล้ว เธอก็ช่วยอะไรท่านมากไปกว่านี้ไม่ได้
แม่จะเห็นใจอย่างเหลือเกินก็ตาม

สายฝนตกปรอยลงมาทำให้ตาณขยับมือไปเลื่อนคันโยกข้างพวงมาลัย
รถให้ที่บัดน้ำฝนทำงาน นึกสบายใจที่ระยะทางถึงบ้านอยู่อีกไม่ไกลนัก
วันนี้เขาตั้งใจเข้าออฟฟิศแค่ไปเช็คโน้ตและเคลียร์เอกสารบางอย่างกับ
ฝ่ายการเงิน แต่สุดท้ายก็ต้องอยู่ถึงค่ำเข้างานได้

พอคิดถึงที่ทำงาน ตาณก็อดคิดถึงลตางค์ขึ้นมาไม่ได้ อากาרתะหนักนอม
ที่เธอมีต่อหนังสือของแม่ยังติดตา เขายังไม่ได้ลองถามใครเลยว่ารู้ไหมว่า

แม่พนักงานตัวเล็กยังไม่ผ่านการทดลองงานคนนี้อบเป็นนักเขียนไปพร้อมกันด้วย

ไม่รู้เอาเวลาที่ไหนมาเขียน ลองทำงานกับปานทิพย์ละก็ เวลาหายใจจะมีไหมเขายังไม่แน่ใจเลย

ตามชะลอความเร็วรถเมื่อใกล้ถึงประตูบ้าน รถคันหนึ่งที่จอดอยู่หน้ารั้วทำให้หน้าของเขาเปลี่ยนสี อารมณ์ที่กำลังดีก็ กลายเป็นว่างเปล่าเสียอย่างนั้นเมื่อจำได้ว่าเป็นรถของใคร ยิ่งในยามที่เห็นโครงร่างคุ้นตาก้าวผ่านประตูด้านที่หนึ่งข้างคนขับลงมา แล้วเดินไปเปิดประตูเล็กริมรั้วบ้านผ่านเข้าไป สีหน้าราบเรียบก็กลายเป็นขริม

...แม่...ต่อให้มีร่มกางกันฝนพรางร่างอยู่เขาก็ยังจำได้

ตามไม่สนใจรถคันนั้นที่แล่นสวนจากไปอีกเลย ไม่แม่แต่จะชำเลื่องตามอง เขาหยิบรีโมตเปิดประตูบ้านมากดจากในรถอย่างใจเย็น รอคกระทั่งประตูเปิดกว้างพอ จึงเลื่อนรถเข้าไปจอดในโรงรถ

"ตาม เอ่อ...เพิ่งกลับเหรอลูก"

คุณบุหลันที่เห็นรถลูกชายแล่นเข้าประตูบ้านมาเปลี่ยนใจไม่ขึ้นบ้านก่อนแต่ยืนกางร่มคอย ระยะเวลาโรงจอดรถถึงตัวบ้านอาจไม่ไกล แต่ก็เป็นห่วงว่าเขาจะเปียกฝน พร้อมกับนึกสังหรณ์ใจว่าลูกชายน่าจะเห็นรถที่มาส่งตัวเอง

ชายหนุ่มยื่นมือไปขอรับร่มจากมารตามาถือให้ก่อนก้มหน้าลงไปหอมแก้มท่าน

"ครับ แล้ว...นั่งอุ่นละแม่ ไปไหน ทำไมโรงรถว่าง"

ตามทำเป็นปรายสายตาไปยังช่องว่างที่ 'นั่งอุ่น' รถคันโปรดของแม่ที่เขาให้ซื้อตามอณภูมิภายในรถที่มักไม่ค่อยจะเย็นได้อย่างใจนัก

"อ้อ...มันเกเรนะลูก แม่เลยต้องให้ที่อยู่อะไปดูหน่อย วันนี้ตามกลับมิดเลย งานยุ่งเหรอลูก กินข้าวมาหรือยัง"

คุณบุหลันเอาน้ำเย็นเข้าลูบลูกชายที่แม้ว่าสีหน้าจะดูเป็นปกติ แต่

คนเป็นแม่มีหรือจะไม่รู้จักลูกชายตัวเอง

"ยังไม่ได้กินอะไรเลยแม่ นานๆ เข้าออฟฟิศที่ พี่ไปเลยได้โอกาส ถล่มไม้ใช้งานตามทั้งวัน แม่กินข้าวมาหรือยัง กินเป็นเพื่อนตามหน่อยสิ ที่บ้านมีอะไรหรือเปล่าน้า" แววดตาของแม่ทำให้ตามตัดใจ ไม่พูดถึงสิ่งที่ ทำให้อารมณ์ขุ่นมัว ทำเหมือนไม่รู้ไม่เห็นอะไร

"ข้าวเหนียวมะม่วงใหม่ เมื่อเช้าก่อนออกจากบ้านแม่มีข้าวเหนียวไว้ จะให้ตามเอาไปกินที่ออฟฟิศด้วยก็ไม่ทัน" พอได้ยินว่าลูกหิว คุณบุหลันก็ กุ๊กกุกจ้อทันที

คนเป็นแม่...ไม่มีอะไรให้ห่วยยิ่งไปกว่าลูกอีกแล้ว แม้แต่ความสุข ของตัวเองก็เหมือนกัน ทุกอย่างรอทีหลังได้ ขอแค่ให้ลูกได้มีความสุขก่อน ก็พอ

"โห น้ำลายสอเลยแม่ นี่เดี่ยวตามปอกมะม่วงเองแล้วกันนะ"

ตามยิ้มพลางสาวเท้าเข้าไปใกล้มารดา ประคองท่านให้ก้าวขึ้นบ้าน พร้อมที่จะทิ้งเรื่องขุ่นใจไว้ข้างนอกแต่โดยดี

"วันนี้ตามเข้าออฟฟิศทั้งวัน เหนื่อยไหมลูก" ทั้งที่ตัวเองก็ต้องออกไป ทยอยละครทั้งวัน แต่คุณบุหลันก็ยังหวังว่าลูกชายจะเหนื่อยมากกว่าตัวเอง

"เหนื่อยสิแม่ แต่เดี่ยวเถอะ ปลายปีตามจะโชคโชนส์พี่ไปให้เซ็ด ใช้ตามดีน้า" ตามบอก

เสียงแม่ลูกคุยกันกะหงุกกะหนิงเหมือนไม่มีเรื่องขุ่นข้องในใจแว่ว หายไปในบ้านพร้อมกับร่างของทั้งคู่ในที่สุด

ปลายนิ้วที่กำลังตวัดปากกาเขียนตัวหนังสือของคุณบุหลันหยุด เคลื่อนไหวเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูห้องทำงานเบาๆ ดึกปานนี้ซึ่ง เด็กในบ้านน่าจะเข้านอนหมดแล้วทำให้พอเดาออกว่าคนที่กำลังจะก้าว เข้ามาเป็นใคร จึงไม่เอ่ยปากอนุญาต มือเลื่อนไปถอดแว่นตาวางบนโต๊ะ

พลางหันไปคอย

ร่างสูงของลูกชายที่ก้าวเข้ามาเรียกรอยยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก ไม่ว่าจะยังแค่ไหนหรือทำอะไรติดพันก็ตาม ถ้าลูกชายอยากอยู่ใกล้ท่าน คุณบุหลันก็พร้อมจะวางมือจากทุกอย่าง

หน้าที่อื่นพักได้...แต่หน้าที่ของแม่ไม่มีวันหยุด และคุณบุหลันจะไม่ยอมหยุดเช่นกัน

"ดีทีแล้ว ยังไม่นอนหรือตาณ" คุณบุหลันถามลูกชายที่เลื่อนเก้าอี้มานั่งใกล้ ในมือของเขามีแจกันไซขนาดเล็ก สูง รูปทรงปากแคบคล้ายแก้วทดลองทางวิทยาศาสตร์ บักกุหลาบสีชวากันตรงที่คุณบุหลันรู้ว่าลูกชายน่าจะตัดมาจากกอหน้าระเบียงบ้าน

"ตาณแวะมาถามแม่ก่อน พรุ่งนี้มีย่ายละครหรือเปลา ก็โมง..."

"พรุ่งนี้หรือ เช้าหน่อย อาจจะต้องออกจากบ้านก่อนเจ็ดโมง ทำไมเหอรลูก"

"เลิกดีทีไหมแม่"

"ยังไม่แน่เลย ใกล้ปิดกล้องแล้วนะ ตาณจะไปรีบไปส่งแม่หรือไง" คุณบุหลันหัวเราะเบาๆ

"เอารถตาณไปนะแม่ จะไปเข้ากลับดีทียังงี้ก็ได้ แล้วนั่งอุ่นของแม่นะ เตี้ยวตาณแวะไปคุยกับข้างเอง ถ้ามันเกหนักๆ เราก็ปลดระวางให้มันได้พักเถอะ ตาณจะซื้อคินใหม่ให้"

"แล้วตาณจะใช้อะไร พรุ่งนี้จะเข้าออฟฟิศอีกไม่ใช่หรือ" คุณบุหลันเลิกคิ้วมองลูกชายที่เมื่อหัวค่ำบอกท่านอยู่แจ้วๆ ว่าหมูนี้อาจจะต้องเข้าออฟฟิศทุกวัน

"รถไฟฟ้าไงแม่ เป็นคนกรุงเทพฯ ก็ต้องนั่งรถไฟฟ้าสิ" ตาณบอกเสียงเหมือนเป็นเรื่องสนุก

"อย่าเลย ถ้าตาณห้วง...ไปรีบไปส่งแม่ก็ได้ เอาใหม่" คุณบุหลัน

มองเข้าไปในแววตาของลูกชาย รู้ว่า 'ห้วง' ของเขาคืออะไร

"แม่เอารถตามไปนะดีแล้ว ถ่ายละครเสร็จเมื่อไรก็กลับบ้านได้เลย ไม่ต้องคอยตาม อีกอย่าง ตามได้ยืนยันว่าเดี๋ยวนี้เด็กมหา'ลัยเขาอาศัย รถไฟฟ้ากันเยอะ ตามว่า...จะขอลองใช้ชีวิตแบบเด็กๆ มั่ง" แม่น้ำเสียง จะฟังสนุก และแววตายังเป็นประกายวิบวิบ แต่คนเป็นแม่มีหรือจะอ่านลูก ไม่ออก

ต้อตาใส

"ตามใจ แต่แม่ได้ยืนยันว่าสาววัยทำงานเดี๋ยวนี้ก็ขึ้นรถไฟฟ้าเหมือนกันนะ จะใช้ชีวิตแบบเด็กๆ ก็ได้ แต่ทิวทัศน์ที่มอง...ที่ชอบใจขอขยับเลื่อนอายุ ขึ้นมาให้พ้นผู้เยาว์หน่อยก็ดีนะลูก" คุณบุหลันแกล้งเอออไปกับลูกชาย

"มองเฉยๆ แต่ยังไม่ชอบใจก็ได้แม่ ตามว่าจะอยู่กับแม่สองคนแบบนี้ ไปอีกนานๆ"

ตามหัวเราะเสียงใส ก่อนจะขยับตัว ชะโงกหน้าเข้ามาฝากรอยจูบ บนแก้มมารดาอย่างอ่อนโยน

"วันนี้กุหลาบบ้านเราได้ฝนบานสวย ตามเลยเอามาฝากแม่แทนพ่อ... ราตรีสวัสดิ์ครับ"

แฉกนกุหลาบสีขาวถูกวางลงบนโต๊ะใกล้มือคุณบุหลันที่เรียกชื่อลูกชาย เสียงเบา

"ตาม..."

แววตาจริงจังของตามมองนิ่ง และคราวนี้ไม่มีแววขี้เล่นให้เห็น แม้มุมปากจะยกยิ้มนิดๆ ก็ตาม คุณบุหลันที่รู้ว่าลูกชายกำลังคิดอะไร หาคำพูดใดๆ ไม่เจอ ได้แต่มองร่างสูงของเขาหยดตัวลุดจากเก้าอี้แล้ว ก้าวออกไปจากห้องทำงานของท่าน และปิดประตูให้เบาเมื่อ

กุหลาบสีขาวถูกจ้องมองด้วยสายตาอ่อนโยนแถมหนักใจนิ่งนาน ก่อนที่คุณบุหลันจะเงยหน้าไปมองกรอบรูปที่แขวนอยู่บนฝาผนัง

ภาพครอบครัวเล็กๆ ที่สมบูรณ์ที่สุดในความรู้สึก

ผู้หญิงในภาพคือคุณบุหลันเองในอดีตนั่งอยู่บนเก้าอี้เดี่ยว ในมือที่วางบนตักถือดอกกุหลาบสีชวาก้านยาว ข้างกายมีเด็กชายอายุราวสิบขวบ ที่แม่ใบหน้าจะอ่อนเยาว์แต่มีเค้าคมเข้ม ด้านหลังของทั้งคู่คือชายรูปร่างสูงสง่าในเครื่องแบบทหาร มือหนึ่งของเขาโอบแตะหัวไหล่ข้างหนึ่งของคุณบุหลัน ส่วนอีกมือวางอยู่บนบ่าของเด็กชาย ดวงตาของฝ่ายชายทั้งสอง แม้จะต่างวัยแต่ละม้ายกันไม่ผิดเพี้ยน ทั้งรูปทรงและประกายตา

แววตาที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาไม่น้อยของคนมองอ่อนแสง

ครอบครัวของท่าน...วันเวลาที่เคยได้อยู่พร้อมหน้าซึ่งไม่อาจหวนกลับมาได้อีก ครอบครัวที่ท่านรู้ว่าตาณหวงแหนยิ่งกว่าสิ่งใด และหวังจะให้คงไว้เช่นนี้ชั่วกาล

ตาณ...แม้จะพยายามเพื่อลูก

• บทที่ 5

ทั้งที่เมื่อคืนฝนตกปรอยจนเกือบรุ่งสาง แต่อากาศเช้านี้ก็ยังร้อนอ้าว ถึงอย่างนั้นก็ไม่ทำให้ชายหนุ่มที่วันนี้หันมาอาศัยขนส่งมวลชนไปทำงาน แทนรถยนต์ส่วนตัวเดือนร้อน เขาก้าวลงจากรถไฟฟ้าเมื่อถึงสถานีที่ใกล้ออฟฟิศ กระแสผู้คนเร่งรีบทำให้หลายครั้งตาคนตัดสินใจเป็นฝ่ายเลี่ยงหลีกเลี่ยง เพราะไม่คิดว่าตัวเองจะจำเป็นต้องเร่งฝีเท้าไปไหน

ตาคนก้าวไปเรื่อยๆ ตามทางเดินใต้สถานีรถไฟฟ้าที่สามารถเดินต่อไป จนถึงทางเชื่อมเข้าอาคารสำนักงานของตัวเอง มือล้วงกระเป๋า ทอดสายตามองทีวีทัศน์รอบตัวที่ไม่ค่อยมีโอกาสได้เห็นเพราะน้อยครั้งเหลือเกินที่เขาจะสัญจรด้วยวิธีนี้

กำแพงรั้ววัดซึ่งจัดเป็นอารามหลวงที่อยู่ไม่ไกลนักทำให้แววตาของเขาอ่อนแสง อาจจะไม่ถึงกับยกมือไหว้ แต่หัวใจของเขาก็อ่อนนุ่มต่อพระศาสนาเสมอ

จังหวะเดินช้าเอื่อยของตาคนสะดุดเมื่อร่างของนักศึกษากลุ่มหนึ่งที่ดูเร่งรีบพลัดมาชน เสียงขอโทษที่ได้ยินทำให้เขาพยักหน้ารับไม่คิดถือสา ยิ่งนึกเอาใจช่วยด้วยซ้ำว่าขออย่าให้เขาเรียนสาย

จะต้องตามคุณปานไปเชิญสี่อ่ย ไม่ใช่เหรอ" ลินี้ถามด้วยความเป็นห่วง เพราะรู้ว่าหัวหน้างานของตัวเองนั้น ถ้าต้องพบสี่อ่ยมวลงน จะไม่มีวันยอมให้ความไม่เรียบร้อยหลุดรอดออกไปเข้าตาใครได้แม้แต่คนเดียวแน่

"เตี๋ยวตางค์ลองพยายามใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดดู...คงจะพอไหว" ลตางค์เสียงอ่อย ไม่ค่อยมั่นใจนัก แต่ก็ไม่นึกโทษใครมากไปกว่าตัวเองที่ไม่ระวังกระทั่งเปื้อนมอมแบบนี้

ลินี้มองขอบตาโรยๆ ของลตางค์แล้วอดไม่ได้ที่จะถามต่อมา

"เมื่อคืนนอนกั่มนะตางค์"

"ไม่รู้เหมือนกันคะ ไม่ทันได้มองนาฬิกา" ลตางค์ตอบพร้อมรอยยิ้มบางๆ บนใบหน้า

เมื่อคืนกว่าเธอจะได้วางสายจากแม่ก็ปาเข้าไปก่อนคืน แม้จะรีบอาบน้ำเร็วที่สุดแต่ก็ได้นอนเกือบฟ้าสว่างเพราะมัวเร่งทำงานที่ปานทิพย์สั่ง

เสียงรองเท้าสั้นสูงกระทบพื้นดังแว่วมาแต่ไกล ทำให้ลตางค์เงยหน้าไปมอง พอเห็นว่าเป็นใครก็รีบวางมือจากกระโปรงตัวเอง ในขณะที่ลินีออกปากทักทายคนที่เพิ่งมาถึง

"วันนี้คุณปานสวยจังคะ"

ปานทิพย์ยิ้มนิดๆ ที่มุมปาก ไม่เชิงรับคำชม แต่เป็นรอยยิ้มที่จะบอกว่า 'ใช่สิ ฉันสวย' มากกว่า

"ตางค์ ฉันนัดนักข่าวแล้วนะ เทียงนี่ งานเสร็จแล้วใช่ไหม" เสียงแหลมสูงที่ได้ยินทำให้ลตางค์รีบพลิกแพ้มตั้งงานที่ตัวเองอดตาหลับขับตานอนนำมาทั้งคืนส่งให้

ปานทิพย์รับไปกวาดตามอง ก่อนจะหันมาส่งต่อ "ยังต้องปรับอีกหน่อย อีเมลไฟล์ให้ด้วยแล้วกัน เตี๋ยวจะจัดการเอง"

"คะ"

หัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์คนสวยพยักหน้าพอใจ ขยับตัวจะเดินต่อไป

ยังโตะทำงานของตัวเองที่แม้ว่าจะไม่มีหนังสือกันเป็นห้องแต่ก็มีฉากล้อมกรอบ เป็นสัดเป็นส่วน ทว่ายังไม่ทันก้าวไปไหนปานทิพย์ก็หมุนตัวกลับมาหา ลตางค์เสียก่อน

"อ้อ กาแพวันหนึ่งตะนะ ขอเป็นชาสมุนไพรแล้วกัน แล้วนั้นอะไรนะ...
ทำไมกระโปรงเลอะแบบนี้"

คิ้วที่เขียนเข้ารูปสวยของปานทิพย์ขมวดมุ่นเข้าหากัน ตาที่กรีดขบ
ด้วยอายไลเนอร์จิมองรอยเปื้อนบนกระโปรงของลตางค์อย่างไม่ชอบใจนัก

"คือ...ตางค์ หกหลัม...นะคะ" ลตางค์ตอบไม่เต็มเสียงนัก

"อายุเท่าไรแล้ว ทำไมไม่รู้จักระวัง ก็ย่ำแล้วเมื่อวานนี้ว่าให้แต่งตัวดีๆ
จะไปหานักข่าว มอมอย่างนี้เคยคิดถึงภาพลักษณ์ของบริษัทกับสินค้า
บ้างไหมว่าใครจะมองยังไง" เสียงที่แหลมสูงอยู่แล้วของปานทิพย์สูงขึ้นอีก
เมื่อได้อารมณ์ขุ่นมาเป็นตัวเร่ง

พนักงานคนอื่นๆ ที่นั่งร่วมห้องแม่ต่างฝ่ายเหลือบตามามองลตางค์
ที่ตอนนี้หน้าจ๋อยอย่างนึกสงสาร แต่ไม่มีใครกล้าพูดอะไร มีเพียงสินีเท่านั้น
ที่กล้าพอ

"เซ็ดเดียวก็หายหรือคะ ไปตางค์ ไปจัดการเสีย"

"ก่อนไปก็ส่งอีเมลเสียก่อนด้วย ฉันยังต้องทำงานของเราอีกเยอะเลย
รู้ไหม จริงๆ เลย เรียนจบคะแนนดีมาได้ยังไงนะลตางค์ ระบบการศึกษา
สมัยนี้มันมีปัญหาหรือเปล่าเนี่ย ทำไมต้องให้ย่ำให้สอนกันบ่อยๆ ฉันล่ะ
เหนื่อยจริงๆ กับพวกเด็กใหม่เนี่ย" ปานทิพย์สะบัดหน้าเดินจากไปอย่าง
หัวเสีย

ลตางค์หน้าหมอง หันไปขอบคุณสินีเสียงเบา ก่อนจะรีบอีเมลส่งงาน
ตามคำสั่ง แล้วลุกไปจัดการตัวเองในที่สุด

"คุณปานโมไหน่องตางค์อีกแล้วหรือสินี" ณัฒน์ผู้จัดการฝ่ายบุคคลที่

เดินผ่านมาทักสินี้ที่มองตามว่างของลตางค์ เสียงแหลมสูงของปานทิพย์นั้น ต่อให้เขาปิดประตูห้องทำงานก็ยังได้ยินลอดช่องว่างระหว่างกรอบประตู เข้าไปได้อยู่ดี

"คะ จะรอดทดลองงานหรือเปล่าก็ไม่รู้ ไร่เราก็หวังอยู่ทุกวันนี้ว่าจะมีคนมาช่วยเป็นเรื่องเป็นราวเสียที ท่าทางจะยาก" สิณีบ่น สายตาที่มองเห็นแฟ้มในมือของณวัฒน์ทำให้นึกสงสัยบ้าง "นั่นแฟ้มอะไรคะ อย่างบอกนะคะว่าคุณปานเตรียมให้หาคคนมาแทนน้องตางค์แล้ว"

"ไม่ใช่หรือก ของข้างบนนะ แต่พูดขึ้นมาก็ดีเหมือนกันนะ ผมจะได้เตรียมรับคนไว้ให้เลย ได้ยินว่าโดนตุ๊กวันไม่ใช่หรือ"

ณวัฒน์ขยับแฟ้มใบสมัครงานตำแหน่งเลขชาย ของตางค์ในมือไปมา ตั้งใจจะเอาขึ้นไปให้คุณเพียงขวัญดูเพิ่มจากที่ลงมาเลือกไปพร้อมกับเจ้านายหนุ่มเมื่อวานนี้

"เตรียมไว้เพื่อหลาย ๆ คนหน่อยก็ดีนะคะ ขนาดน้องตางค์ที่ว่า น่าจะพอไหว ทำงานดี...ยังไม่รอด นึกมองไม่เห็นอนาคตแล้วนะคะว่าแผนกนี้จะได้พนักงานประจำเป็นเรื่องเป็นราวเพิ่มกับเขาเมื่อไรกัน"

ณวัฒน์ส่ายหน้าน้อยๆ พลางนึกอ่อนใจ คนแถวนี้ไม่รู้จะไปติดไวรัสข้างเลือกมาจากไหน ปานทิพย์จอมเรื่องมากยังพอจะรู้ แต่ที่คุณตางค์ที่คิดว่าเป็นคนง่าย ๆ ก็เริ่มจะเป็นไปกับเขาด้วย เมื่อวานที่อุตส่าห์ลงมาดูใบสมัครงานเองถึงห้องทำงานของเขา ณวัฒน์ยังแอบดีใจว่าน่าจะหมดภาระหาเลขชายให้คุณตางค์เสียที แต่จนป่านนี้ก็ยังไม่เห็นจะสั่งให้ตามใครเข้ามาสัมภาษณ์

ไอ้คุณสมบัตักว้างๆ แต่จำกัดอยู่แค่คำว่า 'เหมือนคุณขวัญ' จะไปหาที่ไหนมาให้ ณวัฒน์เริ่มท้อใจจริงๆ

แม้อากาศยามเที่ยงจะร้อนเอากการอยู่สักหน่อย แต่ลตางค์ยังเลือกที่

จะก้าวออกมานอกอาคารสำนักงานที่เย็นฉ่ำด้วยระบบปรับอากาศไปยัง บริเวณสวนหย่อม สีหน้าเศร้าเล็กน้อย ในยามที่สาวเท้าเดินเอื่อยๆ ตรงไปยัง มุมโปรดที่มีเงาตึกทาบลงมาช่วยบังแสงอาทิตย์

ร่างเล็กบางทรุดตัวลงนั่งบนม้านั่งไม้ไต้ต้นไม้ใหญ่ วางกล่องเมลามีน สีอ่อนที่ผาด้านบนในใจจนมองเห็นเสี้ยวผลสาลีปอกเปลือกน่ากินวางเรียง อยู่ข้างใน แล้วทอดสายตามองพื้นที่อยู่ตรงหน้า

สุดท้ายวันนี้ปานทิพย์ก็ให้สินีไปพบนักข่าวเป็นเพื่อนแทนเธอ และ ปานนี่น่าจะกำลังพากันไปรับประทานอาหารเที่ยงในร้านหรือด้วยแน่ๆ แม้จะ เห็นน้อยแสนเห็นน้อยกับงานที่ตั้งอกตั้งใจทำมาทั้งคืนโดยที่ไม่ได้รับคำชม เลยสักนิด ซ้ำยังโดนแะ็ดเข้าอีก แต่สิ่งที่ทำให้ลตางค์เสียใจและเสียชีวิต ไม่ใช่การที่ตัวเองต้องพลาดมือเที่ยงแพงๆ หากแต่เป็นโอกาสที่จะได้เรียนรู้ งานจากปานทิพย์มากกว่า

แฮ้อ...ลตางค์ถอนหายใจผ่อนความเสียชีวิตให้หายไปในาอากาศแล้ว แหงนหน้ามองฟ้า นึกให้กำลังใจตัวเอง

"ไม่เป็นไรนาลตางค์ ยิ้มเข้าไว้ ดูฟ้าสิ...เมื่อคืนฝนตก วันนี้งยังสดใส ได้เลย จะจมอยู่กับความเสียชีวิตทำไมกัน"

ลตางค์ยิ้มให้ท้องฟ้าอีกครั้ง ผลักความรู้สึกชวนหดหูใจออกไปก่อน จะก้มลงมองหนังสือที่พกมาพร้อมกันด้วย

"ไม่ได้ไปกับคุณปานแต่ก็มีเวลาว่างอ่านนิยายเล่มใหม่ของแววบุหลัน นี่เหาะ เอน่า เติมพลังใจเสียลตางค์ จะได้มีแรงกลับไปทำงานบ้ายนี้ เร็วเลย เดี่ยวหมดเวลาพักเที่ยงแล้วจะเสียใจ" ลตางค์ทำเสียงปลุกใจตัวเอง ตามองหนังสือของนักเขียนคนโปรดเล่มใหม่ล่าสุดที่แม้จะอ่านจบตั้งแต่ คืบแรกที่ได้มาครอบครอง แต่ยังไม่ทันได้ตักตวง และคงอีกนานทีเดียวกว่า จะยอมให้ห่างมือ

"คุณแววบุหลัน...เป็นที่พ่อกใจให้ตางค์หน่อยนะคะ ส่งพระเอกมา

ปลอบใจต่างค์หน่อยก็ดีค่ะ" ลตต่างค์ยกหนังสือขึ้นมามองเสมอระดับสายตา พุดเสียงอ่อนราวกับที่อยู่ตรงหน้าไม่ใช่หนังสือ แต่เป็นใครสักคนที่เธอสนิทสนม แววตาที่มองหนังสืออ่อนเหมือนเด็กเล็กๆ

เสียงหัวเราะหึๆ แ่ววติดหูทำให้ลตต่างค์ชะงัก ไบหน้าเรียวเล็กเหลือวไปมองที่มาแล้วก็ได้เห็นชายหนุ่มที่กำลังพยายามกลั้นหัวเราะอยู่ไม่ห่างนัก

คุณตาณ...

พอได้เห็นว่า เป็นใคร กำลังใจที่เรียกให้ตัวเองได้เมื่อครู่ก็ดูเหมือนจะอันตรธานหายไปหมด ได้แต่อึ้งมองชายหนุ่ม แต่พอเห็นแววตาพราวระยับของเขาชัดเจนก็กลายเป็นประหม่า

มายืนตรงนี้นานแค่ไหน...แล้วได้ยินเธอพูดอะไรบ้าง

ไบหน้าเล็กๆ ร้อนผ่าวเมื่อคิดถึงประโยคสุดท้ายของตัวเอง

'ส่งพระเอกมาปลอบใจต่างค์...' ตายแล้ว! ได้ยินแน่ๆ

ลตต่างค์เริ่มไม่อยากจะอยู่ตรงนี้อีกแล้ว เลิกคิดที่จะใช้เวลาพักเที่ยงอ่านนิยายเล่มโปรด ขยับตัวตั้งใจจะกลับเข้าออฟฟิศเสียที

"ชอบอ่านนิยาย?" เสียงทุ้มทุ้มที่ได้ยินทำให้ลตต่างค์ชะลอฝีเท้าตอบเสียงเบา

"ค่ะ"

อาการกระซิบหนังสือนิยายแนบตัวอย่างหวงแหนทั้งที่ก้มหน้าจุกๆ หลบตาเขาทำให้แววตาของคนมองอ่อนโยนไม่รู้ตัว แม้ในยามทอดสายตามองตามร่างเล็กที่ก้าวจากไปหลังจากค้อมศีรษะให้หน่อยๆ โดยไม่พูดอะไรอีกเลย

พอได้อยู่ตามลำพัง ตาณก็เบือนหน้าไปมองม้านั่งที่เมื่อสักครู่มีร่างของลตต่างค์จับจอง กล่องเมลามีนที่เจ้าของลืมทิ้งไว้ทำให้สองขาขยับก้าวเข้าไปใกล้แล้วทรุดตัวนั่ง เอื้อมมือไปหยิบมามองของที่อยู่ข้างใน

ใต้ฝ่าใส

เขาเห็นลตางค์ผลักรประตุอาคารออกมานอกสวนโดยบังเอิญ ยังคิดเล่นๆ อยู่ว่าเธออาจจะแอบเลี้ยงอะไรแถวนี้อีกหลังจากเป็นเจ้าของหมูบั้งให้สุนัขจรจัดข้างทาง ไม่คิดว่าจะมานั่งเล่นแถมยังพกสลี่เต็มกล่องมาเสียด้วย

ตามจัดการเปิดปากกล่องเมลามีนหยิบสลี่ที่ล้างสะอาดแล้วมากินเหมือนเป็นของตัวเอง เขาได้ยินมาว่าวันนี้ปานทิพย์เอ็ดพนักงานใหม่อีกแล้วก็รู้ว่านี่เป็นใคร และคิดว่าไม่น่าจะผิดตัว

ฤทธิ์ของหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์เป็นอย่างไรทำไมตาณจะไม่รู้ถึงแม้จะไม่ค่อยได้เข้าออฟฟิศก็เถอะ ยังคิดว่าหญิงสาวใจดีตัวเล็กจะทนอยู่ได้สักแค่ไหน แต่แล้วคำพูดและท่าทางของลตางค์ที่เรียกกำลังใจให้ตัวเองก็ทำให้เขารู้สึกผิดคาด กระทั่งผลอหว่าเราะจนเธอรู้สึกตัว

ก็ใครมันจะป็นีกว่าคนเดินเชื่องๆ เหมือนหมดแรง ลู่ๆ จะเปลี่ยนสีหน้าท่าทางได้รวดเร็วแบบนั้น แถมยังคุยกับหนังสือเสียงดังคนเดียวเหมือนเป็นเพื่อนรักเสียอีก คำพูดแปลกๆ ที่เรียกหาพระเอกในนิยายนั้นด้วยแต่ก็นะ เข้มแข็งดี โดนคุณปานแ้วดๆ ทุกวันไม่ยกกะท้อ

ในแววตาใต้กรอบแว่นขณะมองสบสายตาเขานั้น ตาณเห็นแต่ความตกใจปนประหม่าของคนที่ไม่คิดว่าจะมีใครมาพบในเวลาส่วนตัวที่ตาณจำได้ดีอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับลตางค์ก็คือ เมื่อไม่มีแว่นตากรอบเข้มใบหน้าขาวเนียนเหมือนเด็กเล็กๆ ของเธอนั้นน่านมองด้วยดวงตากลมโตเป็นประกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งประกายตารักและหวงแหนในยามที่เธอถอดประคองหนังสือของแววบุหลั่น

ลตางค์...เป็นครั้งแรกที่ตาณเริ่มรู้สึกว่าการได้มองเห็นหญิงสาวสักคนอยู่ในสายตา...สนุกดี

"ไหนบอกว่าหมู่นั่งงานยุ่ง ไม่ค่อยมีเวลา ทำไมไม่ไปไหนมาไหนยังพกนิยาย

อีกเล่มนี้ จะเอาไว้อ่านตอนไหนหรือแม่คุณ" คำถามจากเพื่อนที่ยื่นมือมาดึงหนังสือนิยายไปจากกระเป๋าสะพายของเธอทำให้ลตางค์รีบวางมือจากเมนูอาหารมาตีเพียะเข้าให้

แม้จะสนิทกันที่สุด แต่หมูนี้อ่านลตางค์แทบจะไม่ค่อยได้พบมีนาเพราะงานยุ่งเหลือใจ แต่ก็หวังไว้ว่าการทุ่มเททั้งหมดจะทำให้ผ่านระยะทดลองงานไปได้ แม้จะเป็นความหวังที่ทำทาริบริ่งเรื่อยๆ แล้วก็ทำตาม

"อย่ายุ่งนะมีน! ปล่อยให้เลย"

"เรื่องที่ซื้อตองงานสัปดาห์หนังสือนี้มา ยังอ่านไม่จบอีกหรือ"

ถึงจะเห็นแค่สันปกแต่มีนาก็จำได้ ท่าทางหวงนักหนาของเพื่อนทำให้หนักสูกที่จะยื้อแย่งมาดู

"เปิดดิจ๊ นะ" คนหวงหนังสือกำชับตามมาเมื่อทานแรงเพื่อนไม่ไหวตามองตามอย่างเป็นห่วง

"เออน่า สั่งอาหารเร็วๆ เลย พนักงานเค้าคอยเห็นไหม"

ลตางค์คอนเพื่อนก่อนจะหันไปยิ้มขอโทษพนักงานที่ยืนรอรับรายการอาหาร สายตาได้แว่นกระจกกวาดมองรายการอาหารครู่หนึ่งก่อนจะตัดสินใจเลือกสั่งเมนูโปรด

"ย่าวุ่นเส้นทะเลอีกแล้ว นี่แกเคยคิดจะเปลี่ยนอะไรบ้างไหมเนี่ย"

มีนาส่ายหน้าเหมือนระอาความเสมอต้นเสมอปลายจนแทบจะกลายเป็นจำเจของเพื่อนตัวเล็ก เธอกับลตางค์รู้จักกันมานาน ตั้งแต่เป็นเฟรชชีรุ่นเดียวกันในมหาวิทยาลัยนั่นล่ะ และตั้งแต่วันแรกที่รู้จักจนวันนี้ มีนายังไม่เคยเห็นเพื่อนเมื่อสารพัดเมนูวุ่นเส้นสักที

"เริ่มจากเปลี่ยนเพื่อนก่อนไหมล่ะ เอาหนังสือคืนมาเลย เดี่ยวเปื้อนวางไปเรื่อยอีกแล้ว" ลตางค์ยื่นมือไปหยิบหนังสือของตัวเองที่เพื่อนเลิกสนใจแล้ววางบนโต๊ะใกล้แก้วน้ำคืนกลับมาอย่างรวดเร็ว

"แหม ไม่มีฉันแล้วแกจะเหงา"

"ยะ แม่เพื่อนแสนรัก" ลตางค์อดไม่ได้ที่จะประซด ท่าทางของเธอ เรียกเสียงหัวเราะได้จากคนฟังก่อนที่มีนาจะชะงักหน้าเข้ามามองใกล้ๆ

"ถามจริงๆ นะ งานยุ่งมากเลยหรือ หรือว่าแกมัวเอาเวลาไปเขียนนิยายจนไม่ได้หลับได้นอน หน้าตาแกนะหมองลงทุกวันเลยนะตังค์ ขอบตาก็คล้ำใกล้จะเป็นหมีแพนด้าอยู่แล้ว"

ลตางค์ขอบคุณพนักงานที่นำของกินเล่นมาวางให้เบาๆ ก่อนจะหันไปตอบเพื่อน

"งานยุ่งนะ แล้วก็...หมูนี่แม่โทรหาเกือบทุกคืนด้วย..."

มือที่กำลังหยิบส้มของมีนาวางลงข้างตัวทันทีพาลงส่งสายตาเป็นห่วงมามองเพื่อน

"เรื่องอยู่ละสิ"

"แม่ร้องให้ด้วยนะมีน ฉันเป็นห่วงแม่จัง..." เพราะที่อยู่ตรงนี้คือมีนา ลตางค์จึงกล้าที่จะระบายความในใจ

"ห่วงแล้วแกจะทำอะไรได้ ยิ่งรายนั้น...เคยนับแกเป็นพี่ด้วยหรือ" น้ำเสียงมีนามีแววไม่ชอบใจนัก ซึ่งลตางค์พอจะเข้าใจ

มีนาเคยได้พบน้องต่างบิดาของเธอครั้งหนึ่งตอนที่อยู่มากกรุงเทพฯ เพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยและแม่ฝากให้เธอดูแลน้อง แต่ดูเหมือนลตางค์จะเข้ากับอยู่ไม่ได้สักเท่าไรนัก เธอไม่ได้รังเกียจรังอนอะไรน้องต่างบิดาคนนี้ แต่ก็ต้องยอมรับว่าสุดท้ายที่อยู่สอบติดมหาวิทยาลัยใกล้บ้านนั้น ทำให้เธอโล่งใจ

ถ้าอยู่เรียนที่กรุงเทพฯ เธอคงต้องลำบากใจกว่านี้ เพราะคงต้องคอยดูแลน้องจากซัดแม่ไม่ได้ แล้วดีไม่ดีอาจจะมีเรื่องกันเข้าสักวัน

"อยู่กำลังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนะมีน ฉันสงสารแม่ ดูท่าทางจะรับมือไม่ไหวขึ้นทุกวัน"

"ตางค์...ฉันรู้ว่าแกเป็นห่วงแม่ แต่ปัญหานั้นมันไม่ได้เกิดขึ้นที่ตัวแม่

ของแคะ มันเกิดขึ้นเพราะครอบครัวของเค้า แล้วแกเองก็ไม่กล้าพอจะเข้าไปยุ่ง ดั่งนั้นรับฟัง...แล้วก็ปล่อยให้มันผ่านไปเสีย อย่าเก็บมาคิดเลย อยู่นะนอกจากแม่ของแกแล้วยังมีพ่ออยู่ด้วย พ่อลูกกัน...ยังงี้เค้าคงไม่ปล่อยให้ทำอะไร มันเลวร้ายไปหมดหรอก ห่วงตัวเองดีกว่า หน้าตาใกล้สภาพผีดิบเข้าไปทุกวันแล้ว รู้ตัวบ้างไหมเนี่ย" มีนาหันหน้ามองเพื่อนรัก

"ฉันก็อยากจะทำใจให้ได้อย่างที่แกพูดอะนะ แต่ทำไม่ได้..." ลตางค์สารภาพเสียงอ่อย เธอมองเมินความทุกข์ร้อนของแม่ไม่ลงจริงๆ

"เฮ้อ ยังดีนะที่พ่อแกไม่มีปัญหา" มีนาสายหน้าให้เพื่อน "ไม่รู้จะพูดยังงี้อีก รู้นิสัยชอบห่วงคนอื่นของลตางค์ดี"

ยายสอนมาดีเกินไป...ลึกลงไปในใจมีนาอดไม่ได้ที่จะต่อว่าคนเลี้ยงดูลตางค์

...พ่อ...คำพูดของมีนาทำให้ลตางค์นึกขึ้นได้ว่าเธอยังไม่ได้โทรหาพ่อมาหลายวันแล้ว ส่วนพ่อเอง หลังจากฝากข้อความไว้วันก่อนแล้ว ก็ไม่ได้โทรมาหาเธออีกเหมือนกัน

"เป็นอะไรอีกล่ะ" สีหน้าของลตางค์ทำให้มีนาสงสัย

"วันก่อนพ่อโทรมาฝากข้อความในโทรศัพท์ที่แกซื้อให้นะสิ แต่ฉันยังไม่ได้โทรกลับเลย"

"นั่นไง ฉันบอกแล้วว่าต้องได้ใช้" น้ำเสียงของมีนามีแววโลดได้ทีที่ดวงตาเป็นประกายเหมือนจะบอกว่าสิ่งที่ตัวเองพูดไว้ไม่ผิดไปเลยสักนิด

"ฝากไว้ครั้งเดียวแหละ แล้วก็โทรมาอีก" ลตางค์รีบเบรก "ไม่อยากให้เพื่อนได้ใจมากไปกว่านั้น"

"เค้าเกรงใจแคะนะสิ บ้านแกนี่แปลกดี พ่อเกรงใจลูก มือถือมีก็ไม่ได้คิดจะโทรหาด้วย...ยังเอาแต่โทรเข้าเบอร์บ้านกันอยู่ได้ทั้งพ่อทั้งแม่แก นี่แหละฉันถึงต้องให้ใช้เครื่องตอบรับ เฮ้อ..." มีนาบ่นแล้วแกล้งถอนหายใจประชดทั้งที่พอจะเข้าใจว่าความห่างเหินระหว่างกันและความรู้สึกผิดที่ไม่สามารถ

มอบครอบครัวที่สมบูรณ์ให้กับลูกได้ เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้พ่อลตางค์
เกรงใจลูกสาวไม่น้อย ก่อนจะถามต่อมา

"แล้วทำไมแกยังไม่โทรกลับไปหาล่ะ"

"มัวแต่ยุ่งเรื่องงานนะสิ กลับบ้านก็คุยกับแม่..." ตอบไปแล้วลตางค์
ก็อดรู้สึกผิดไม่ได้ ต่อให้ไม่ค่อยได้ใกล้ชิดกัน แต่พ่อก็เป็นพ่อ เธอไม่น่า
ทำเหมือนหลงลืมท่านแบบนี้

"งาน? จริงสิ แล้วนี่พ่อแกเค้ารู้หรือยังว่าตอนนี้แกทำงานอยู่บริษัท
อะไร"

คำถามใหม่ของมีนาทำให้ลตางค์หันไปมองหน้าเพื่อน ก่อนจะส่ายหน้า
น้อยๆ

"ยัง...ไม่รู้จะบอกให้ได้อะไรขึ้นมา"

"แกไม่ได้ไม่น้อยใจเค้าใช่ไหม" น้ำเสียงของมีนาเจือความเป็นห่วง
เข้าใจพื้นฐานชีวิตของเพื่อนดี พอๆ กับที่รู้ว่าระหว่างพ่อกับแม่แล้ว ลตางค์
ห่างเหินกับพ่อมากที่สุด แทบจะไม่ค่อยได้คุยกันสักเท่าไรด้วยเงื่อนไข
บางอย่างที่ตัวเองพร้อมจะยอมรับมาตั้งแต่เล็กๆ

มีแม่...แต่ก็กลายเป็นคนของครอบครัวอื่นไป มีพ่อ...แต่ก็มีเงื่อนไข
ชีวิตบางอย่างเข้ามาขวางจนทำให้เหมือนไม่มี...

แม้ลตางค์จะทำเหมือนมันไม่สำคัญ...ไม่ใช่ปัญหา แต่บางครั้งมีนา
ก็ยังแอบคิด คนเรา...ต่อให้ทำใจและเข้าใจความจำเป็นหรือเงื่อนไข
ของชีวิตได้แค่ไหน แต่ลึกลงไปในหัวใจของคนเป็นลูก มีหรือจะไม่อยากได้
ครอบครัวสมบูรณ์อบอุ่นพร้อมหน้าในชีวิต

"จะให้ไม่น้อยใจไปทำไมล่ะ ฉันทันทีไม่รู้จะบอกไปทำไมจริงๆ อีกอย่าง
คนที่พ่อรู้จักก็แค่เป็นผู้ใหญ่ท่านหนึ่งของเจ้าของบริษัท ตั้งแต่ทำงานมา
ฉันไม่เคยเห็นเค้าเข้าออฟฟิศสักที" ลตางค์บอกเคล้าเสียงหัวเราะน้อยๆ
เหมือนไม่มีอะไร มือยกแก้วน้ำขึ้นมาจิบ

"แต่พ่อแก่กับเค้าไม่ได้รู้จักกันธรรมดาสักหน่อยนะต่างค์ สักวันผู้ใหญ่ท่านนั้นที่แก่กว่าเค้าอาจจะมาเป็น..."

"จะเป็นอะไรก็ช่างเถอะ ฉันไม่เคยยุ่งกับเรื่องของพ่อ แก่ก็รู้" ลตางค์ขัดขึ้นมาทันทีไม่รอให้เพื่อนพูดจบ พลังใช้สายตามองจ้องเพื่อน

มีนามองสายตาดูที่นานๆ จะได้เห็นสักครั้งจากลตางค์ ก่อนจะแก้งทำเป็นถอนหายใจยอมแพ้ รู้ว่าบางเรื่องลตางค์ไม่ชอบให้แตะต้อง

"ก็ได้ๆ ี่นคุยเรื่องอื่น นินายแก่อะ พ่อกับแม่รู้หรือยังว่าได้ตีพิมพ์แล้ว" มีนาไล่ไปอีกเรื่อง แต่ก็ยังคงมีบุพการีของลตางค์มาเกี่ยววอยู่ดี

ลตางค์ส่ายหน้าเบาๆ ไม่รู้จะทำยังไงกับเพื่อนดี แต่คราวนี้ยอมคุยด้วย
"ยัง"

"อ้าว ทำไมละ" มีนาร้อง ตามองเพื่อนที่ทำใจเย็นตอบ

"ไม่รู้จะบอกยังไงนี่"

"แกนี่นะ ไม่บอกแม่ก็ไม่ใช่เป็นไร แต่บอกพ่อหน่อยเถอะเรื่องนินายนะ เพื่อพลูกได้กลายเป็นละครโง่ละ ไม่อยากเห็นความฝันตัวเองมีชีวิตหรือไง" มีนาแหย่เมื่อคิดถึงอาชีพการงานในฐานะคนเบื้องหลังวงการบันเทิงของบิดาลตางค์

"ช่างเถอะ ฉันเขียนไปเรื่อยๆ อย่างนี้ก็มีความสุขดีอยู่แล้วละ" ลตางค์เก๋ลิ้นยิ้มท้าวใบหน้าบอกเพื่อน

ความหวังใยในแววตาของมีนาทำให้ลตางค์อดรู้สึกไม่ได้ว่าตัวเองโง่คดีเธออาจไม่มีครอบครัวที่สมบูรณ์พร้อมหน้า แต่ตลอดมาก็ไม่เคยเดียวดายอ้างว้าง

เมื่อก่อนเธอมียาย และตอนนี้ก็มีมีนา

"ยะ แม่คนมักน้อย" มีนาแก้งกระแทกเสียงประชด ท่าทางของเธอเรียกเสียงหัวเราะให้กับลตางค์ที่ชวนเปลี่ยนเรื่องคุย

"ว่าแต่แก ทำไมวันนี้มาคนเดียวละ โอไปไหน"

"เลิกกันแล้ว" คำตอบดังมาจากน้ำเสียงราบเรียบของคนทำหน้าที่ตายเหมือนไม่ใช่เรื่องหนักหนา

ลตางค์ไม่ตกใจ กลับมองเพื่อนด้วยสายตาระอา แล้วแก้มองหน้าใจดังเชื้อกใหญ่เข้าให้อย่างอ่อนใจบ้าง

"น้อยๆ หน้อยยัยตางค์ คนจะรักจะเลิกกันเนี่ยมันเป็นเรื่องธรรมชาติ หัดปลงเสียบ้างรู้ไหม" คนที่บอกว่าเลิกกับแฟนไม่มีที่ท่าทุกข์ร้อนสักนิด

"ธรรมชาติของแกคนเดียวนะสิ กะจะทำสถิติส่งกินเนสบุ๊กหรือยัง โอเนี่ยคนที่สามของปีนี่แล้วนะ"

ความเป็นเพื่อนที่สนิทกันมากที่สุดทำให้ลตางค์ได้มีโอกาสเห็นเพื่อนตัวเองรักๆ เลิกๆ กับชายหนุ่มมานับครั้งไม่ถ้วน เธอไม่เอ่ยกรเรียกเพื่อนว่าคาสโนว์ แต่บางทีก็อดคิดไม่ได้จริงๆ ว่ามีนาเกิดมาเพื่อคู่กับคำคำนี้

"ชีวิตมีให้เรียนรู้อันนี้อาจจะยังไม่เจอผู้ชายดีๆ เหมือนในนิยายของนักเขียนคนโปรดแกก็ได้ เอาน่า ฉันก็คงเพื่อแกใจ บาลานซ์พอดีพอดีเลย"

มีนาหัวเราะเบาๆ ไปกับคำพูดของตัวเอง รู้อยู่บ้างว่าตัวเองเป็นยังไง เหมือนที่รู้ว่าเพื่อนสนิทของตัวเองนั้นหัวใจยังใสกิ๊ก ลตางค์อาจไม่ใช่หญิงสาวที่สวยงามสะกดดูตา แต่ก็ไม่ใช่คนขี้เหร่แน่ ถ้ากำจัดแว่นตาครอบเข้มที่บดบังดวงตากลมโตภายใต้แพขนตายาวจนน่าอิจฉาออกไป เพื่อนของเธอแทบไม่ต่างกับตุ๊กตากระเบื้องเคลือบตัวสวยผิวเนียนน่าถนอมเลยทีเดียวน แต่คงเป็นตุ๊กตาตัวสวยที่เดียวตายอยู่สักหน่อย เพราะจนปานนี้มีนาก็ยังไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนผ่านเข้าไปอยู่ในตำแหน่งคนพิเศษของลตางค์เลยสักคน

ใช้ว่าไม่มีใครสนใจมองลตางค์ เพียงแต่มีนาคิดว่าตัวลตางค์เองต่างหากที่มองไม่เห็นสายตาของชายหนุ่มเหล่านั้นเลยสักนิด

"สาธุ ขออย่าให้เจอเลย เสียของหมด" ลตางค์แก้มองประซัด เรียกเสียงหัวเราะจากมีนาไม่หยุด

"แกหมายถึงของดี... คนคืออย่างพระเอกในนิยายของแววบุหลันล่ะสิ นี่ถามจริงๆ นะต่างค์ แกได้เป็นนักเขียนเองแล้ว ยังจะมัวหลงปลื้มกับพระเอกที่คนอื่นสร้างอยู่อีกหรือ ไม่ส่งสารพระเอกของตัวเองบ้างหรือไงกัน" มีนาถาม พร้อมกับเริ่มคิดใหม่

ไม่ใช่ว่าหัวใจของลต่างค์จะไม่เคยมีชื่อผู้ชายคนไหนผ่านเข้าไปประทับรอย ยังมีพระเอกในนิยายของแววบุหลันด้วยนี่นา ต่อให้เป็นแค่พระเอกในนิยายที่ยังหาตัวตนจริงๆ ในโลกนี้ไม่น่าจะได้ก็ตามเถอะ

"ก็พระเอกของฉันท้าขอบนางเอกแปลกๆ เหมือนแกนะสิ ฉันทถึงรักได้ ไม่เท่าพระเอกของแววบุหลัน" ลต่างค์ตอบ ตามองเพื่อนรักที่ตรงข้ามกับเธอไม่ใช่หน่อยเลย

มีนาเป็นสาวเปรี้ยวสวยเฉี่ยว มั่นใจในตัวเอง ในขณะที่ลต่างค์ซื่อายกว่า ซึ่งบุคลิกที่โดดเด่นของเพื่อนทำให้ลต่างค์เลือกมีนาเป็นต้นแบบของนางเอกคนแรกในนิยายตัวเอง เพราะคิดว่าเข้าท่ากว่าตั้งเยอะ

"โอ๊ย พระเอกในนิยายของแววบุหลันนะหายากจะตายไป สมบูรณ์แบบอย่างกับไม่ใช่คน สูงโปร่งหุ่นดี หล่อเหลาราวเทพบุตร บุคลิกเยี่ยม เป็นสุภาพบุรุษที่มีเสน่ห์ อธิยาศัยดีมีแต่คนชื่นชม แถมยังรักเดียวใจเดียว แล้วก็หวงแหนคนรักของตัวเองสุดหัวใจ... ผู้ชายแบบนี้จะมีเหลือในโลกหรือยังไร ระวังเถอะ แกจะขึ้นคานถ้ามัวแต่ฝันถึงผู้ชายแบบนี้" มีนาร้ายยาวด้วยท่าทางเคลิ้มฝัน ก่อนจะเปลี่ยนเป็นลงท้ายด้วยน้ำเสียงไม่เชื่อถือ

ลต่างค์ฟังเพื่อนบรรยายเพลิน แล้วจู่ๆ ลมหายใจก็สะดุดเมื่อสมองของเธอสร้างภาพชายหนุ่มขึ้นมาคนหนึ่ง ซึ่งมีใบหน้าและรอยยิ้มเหมือนผู้บริหารหนุ่มที่ปรากฏตัวตอนที่ตัวเองเรียกหาพระเอกในนิยายเป็นกำลังใจวันก่อน

คุณตาณ...

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3pw3aLB>